

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 20,- en een abonnement per post kost € 30,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees: Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina	- € 110,- voor 1 uitgave
	- € 400,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 55,- voor 1 uitgave
	- € 200,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 27,50 voor 1 uitgave
	- € 100,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 17,50 voor 1 uitgave
	- € 55,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.
Facebook: Dorpsraad Nederhemert
Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Ingrid Visser, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Het wordt wat killer 's avonds. Het is ook vroeger donker. De scholen zijn weer begonnen, de kinderen gaan weer vroeger naar bed. Het zomert nog wat na.

Een lange, warme, heerlijke zomer. Dat was het voor veel mensen ook. De kinderen speelden dagenlang in hun opblaasbadjes, bij huis, op vakantie, aan de strandjes langs de Maas. Er werd gevaren en plezier gemaakt. Nederland was een tropisch land geworden en niemand hoefde daar ons dorp voor uit. Voor veel mensen was deze warme zomer toch nét een tikkeltje té. Er werd schaduw gezocht en gevonden. Er waren ook zorgen. De tuinen verdorpen, de blaadjes vielen af. De boeren mochten alleen nog maar 's nachts sproeien, de oogst liep gevaar. Aardappels bleven klein, planten gingen dood. Men wiste menig zweetdruppel van zorgen en warmte. Maar toen het in augustus enkele dagen regende, hoe heerlijk ook voor land en tuin, werd er heimelijk toch wel weer naar het weerbericht gekeken wanneer het zonnetje weer wat zou gaan schijnen.

In deze zomer werden er acht kinderen geboren, er was een jubilerend echtpaar, andere jubilarissen waren er. Er werd getrouwd en er was blijdschap, plezier, er werd genoten. Er was ook rouw. In deze krant vermelding van drie mensen uit ons dorp die het tijdelijke met het eeuwige moesten verwisselen. Naast mensen uit ons dorp overleden ook anderen buiten het dorp, familie, vrienden. Dat gaf een schaduw over deze zomer. Ook voor degenen die eerder dit jaar iemand verloren. De eerste zomer zonder degene die ze liefhadden. Het leven heeft veel kanten. We mogen ervan genieten en we soms moeten we op het alleronverwachts stilstaan. Soms lijkt het leven even op te houden. Dan is er alleen nog achteromzien.

Maar de seizoenen gaan door, de herfst komt, straks de winter die alles weer laat slapen en gereedmaakt voor een nieuwe lente. Laten we achteromkijken, stilstaan maar ook vooruitzien én hóóp houden!

Gerda Kooijman – Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad

We hebben een prachtige zomer achter rug, alhoewel het soms wel erg warm en droog was. Nu het echter in de nazomer regelmatig regent is alles snel weer groen en zitten we weer in het ritme van alle dag, wat ook wel weer fijn is.

Hanging Baskets

Er zijn weer bloembakken in het dorp opgehangen. Ze zagen er in het begin nog niet zo vol uit, maar na een paar weken kwamen ze prachtig in bloei. In het najaar worden ze weer opgehaald, maar ze zien er nog steeds prachtig uit en Martien Haasakker van Huysweker in Gameren heeft zeer goed werk afgeleverd. Het is een complimentje waard zoals hij in de droge weken de bakken van water heeft voorzien. Het was perfect.

Het blijft echter de vraag of we volgend jaar weer van deze bakken uit ons budget gaan financieren of dat er vanuit het dorp andere projecten voorrang gaan krijgen.

AVRI

Voor Nederhemert Noord is nog niet bekend hoe het vuil opgehaald gaat worden in 2019. Voor Nederhemert Zuid en Bern is besloten om dit op de oude vertrouwde wijze met de containers per huis te blijven doen. Daar wordt dus geen ondergrondse container geplaatst. Er komt in het najaar nog een informatieavond van de AVRI.

IJsbaan

We zijn druk bezig met Gemeente, IJsclub en Oranjevereniging om een ijsbaan te realiseren. Dit betreft een baan die ondiep is en waar dus al snel op geschaatst kan worden. Na het succes van het baantje bij Rudi van de Werken, afgelopen 2 winters, willen wij gezamenlijk proberen een baan op het evenemententerrein te realiseren.

Gebiedswethouder

Onze nieuwe gebiedswethouder, Gijs van Leeuwen, heeft tijdens de dorpschauw kennism gemaakt met Nederhemert Noord, Zuid en Bern. In deze dorpskrant stelt hij zich aan U voor.

Dorpsschauw

De dorpschauw heeft weer plaats gevonden en hierbij zijn de punten van aandacht voor het onderhoud van de openbare voorzieningen in ons dorp opgenomen.

Mocht U punten hebben, dan kunt U dit ten alle tijden melden bij de gemeente.

Wintermarkt

We hopen in december weer een wintermarkt te kunnen en mogen organiseren in ons dorp.

De planning is 28 december, maar U wordt hier te zijner tijd verder over geïnformeerd.

Zendmast

De fundering is gemaakt voor de zendmast en volgens onze informatie gaat hij in het 4^e kwartaal geplaatst worden. Of hij dan ook aangesloten zal zijn is bij ons nog niet bekend. Het is echter zaak dat dit snel gebeurt, want het bereik in ons dorp is zeer slecht.

Inloopspreekuur

Mochten er dingen zijn die U bezighouden en waar wij misschien een rol in kunnen spelen, dan kunt U naar het inloopspreekuurtje voorafgaand aan onze vergadering komen om dit met ons te bespreken.

We zijn daarvoor aanwezig van 19.00 tot 19.30 uur in dorps huis de Gaarde.

Vergadering

De volgende vergadering staat in de agenda voor maandag 8 oktober 2018 om 19.30 uur.

We wensen U weer veel leesplezier toe.

Willemien Hobo – Rooijens

De Maastuinen

De Maastuinen

Tijdslijn

Gelegen tussen de Schoolstraat en de Maasdijk in Nederhemert, komen de Maastuinen te liggen. Een plek waar u kunt wonen op maat.

Op deze plek willen wij in overleg met u een mooie, nieuwe woonomgeving creëren.

Graag horen wij ook uw ideeën over onze voornemens. Op www.demaastuinen.nl kunt u uw ideeën aan ons doorgeven. Ook zullen wij u via deze website op de hoogte houden van de vorderingen omtrent het project de Maastuinen.

Zoals u op de onderstaande tijdslijn kunt zien, staan we dit moment nog in de beginfase van het project. Wij vinden het namelijk belangrijk dat wij nu al kunnen inspelen op uw wensen en gedachten. Wij zijn in overleg met de gemeente Zaltbommel en hebben een principe verzoek ingediend. We ontvangen veel vragen omtrent het inschrijven voor woningen. Gezien het vroege stadium waarin het project nog zit, is dit nog niet mogelijk. Wij houden u hiervan op de hoogte!

Aan deze afbeeldingen kunnen geen rechten worden ontleend.

Mogelijke invulling de Maastuinen.

Fase 1: Zorg- en startersappartementen; Fase 2: Diverse woningen.

Onze kleinste Hèmertsen

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde, verblijdde ons met de geboorte van een dochter en zusje

Rachel
20 juni 2018

Rachel
Arina Cornelia

20 juni 2018

Laurens en Lianne Zwiggelaar-Weijma

Renate
Marjolein
Lennart
Carola

Seutebloemstraat 20, 5317 NB Nederhemert
06-514 856 39 - 06-441 652 13

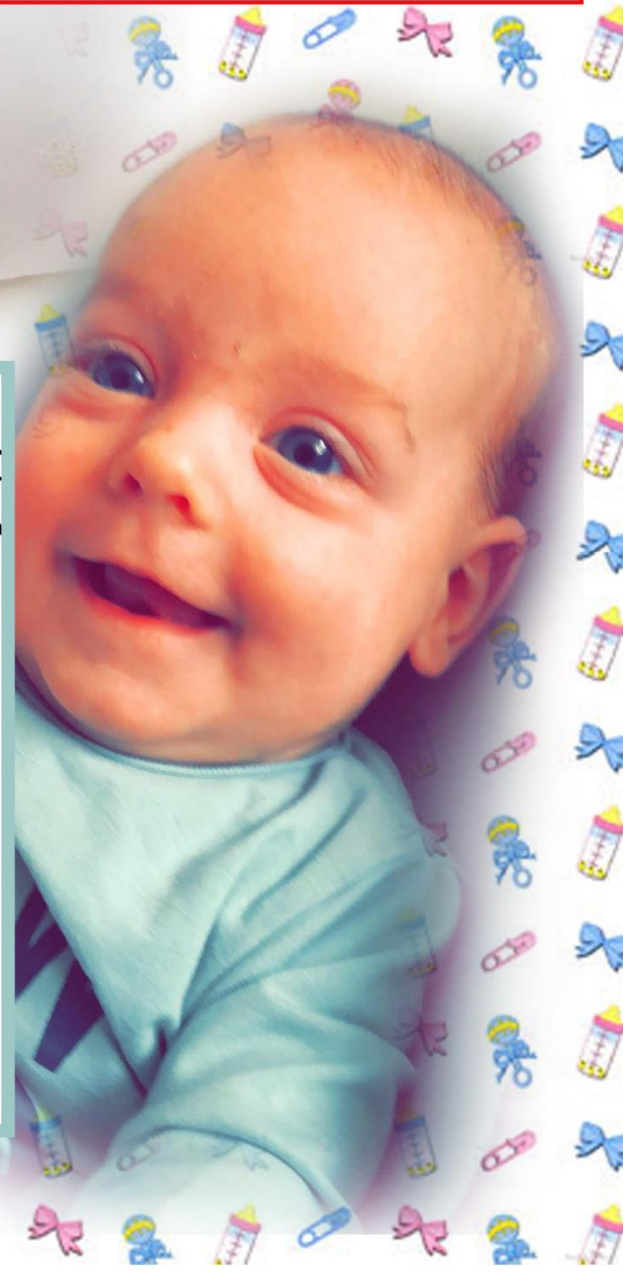
LIEFDE, ZO MOOI EN FIJN.
NOG MEER LIEFDE TE DELEN NU WE
MET Z'N VIJFJES ZIJN.

Guus
Willem Giel

13.24 UUR ♥ 3130 GRAM ♥ 51 CM

RENÉ, MARCELLE, TIJN EN MAUD
ORMELINGSTRAAT 13
5317JB NEDERHEMERT
06-15158157 & 06-52381712

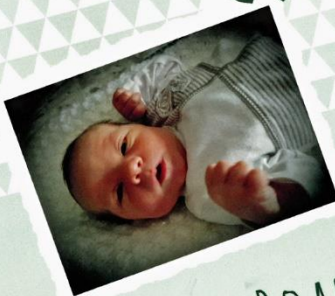
Guus

Onze kleinste Hèmertsen

Onze kleinste Hèmertsen

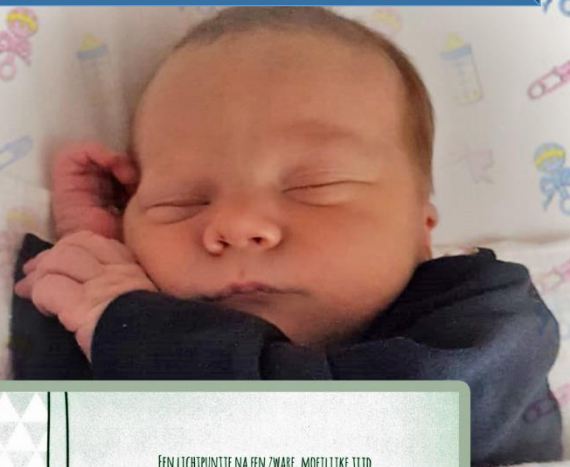
ROAN

VAN GOD GEKEGEN,
IN LIEFDE ONTVANGEN,
ONZE ZOON EN BROETJIE

ROELOF JOHANNES JAN

5 AUGUSTUS 2018
15.46 UUR | 3450 GRAM | 53 CM

ROELOF OOMEN (IN LIEFDEVOLLE HERINNERING)
CORLIANNE OOMEN
JATRA, PIETER EN JULIA
KORENBLOEMSTRAAT 4, 5317 NE NEDERHEMERT
TEL. 0411-551199

EEN LICHPUNTJE NA EEN ZWARE, MOEILIJKE TIJD
WANT DAARIN RAAKTEN WIJ ONZE PAPA KWIJT
MAAR NU IS TOCH ONS BROETJIE DAAR
O KENDE PAPA JOUW LIEVE KNUFFELS EN KUSJES MAAR

LIEFS JATRA, PIETER EN JULIA

VAN HARTE WELKOM OP ONZE KRAAMRECEPTIE OP D.V. 15 SEPTEMBER VAN
15.30 TOT 17.30 UUR, BEJ ONS THUIS.

Carlijn

19.08.2018

UIT ONZE LIEFDE
UIT ONZE DROMEN
UIT ZIJN HANDEN
BEN JIJ GEKOMEN

DANKBAAR EN BLIJ DELEN WIJ U MEE DAT DE HEERE
AAN ONZE ZORG HEeft TOEVERTROUWD EEN DOCHTER

Cornelia

WE NOEMEN HAAR CARLIJN

WESLEY EN WOULINE OOMEN
HOFSTRAAT 40 | 5317 JN NEDERHEMERT
0657271075 ♥ 0652126794

Onze kleinste Hèmertsen

Graag nodigen wij u uit
op onze kraamborrel op
zaterdag 29 september,
van 15.00/19.30 uur,
Boerengolf Hedel
Achterdijk 57,
5321 JB Hedel.

★ 21.08.2018 ★

Blij en gelukkig zijn wij met de geboorte van

Linn

2395 gram
47 cm

Fem

3015 gram
48 cm

Jenne & Ina, Maud van Genderen
Sleutelbloemstraat 8
5317 NB Nederhemert
T: 0418 - 84 25 35

Ook een baby
gekregen?
Laat het ons
weten!

Brood en paarden

Brood en paarden

Af en toe fiets ik wel eens door Nederhemert heen en kijk of ik ergens een mooie foto kan maken voor de

Dorpskrant. Op een mooie avond reed ik over de Maasdijk (Nijendijk). Hans de Vries was op het stukje land bezig bij Arie van de Werken aan Maasdijk 96 en Arie zat er op een stoel naar te kijken. Maar toen ik naar beneden liep met mijn fototoestel was Arie verdwenen. Hans vertelde mij dat hij brood aan het fijn maken was voor de paarden. Ik liep naar binnen en ja hoor, inderdaad, Arie was druk bezig met brood met de bietenmolen fijn te maken. Ik maakte daar een foto van. In overleg met Hans en Hennie de Vries (Hennie is een zuster van Arie) werd besloten om hier een artikel over te schrijven waar Arie ook mee instemde en daar zijn wij blij mee. Arie is nog een markant figuur in Nederhemert.

Op een avond, half juli, fiets ik naar de Tuinstraat naar het huis van Hans en Hennie de Vries. Ik heb een afspraak met Arie en Hennie. De fiets van Arie staat al tegen het huis aan dus ik wist al dat hij aanwezig was. In de kamer zitten Arie en Hennie achter de tafel te wachten op de dingen die gebeuren gaan. Het was warm binnen, want het was een koude avond en

Hennie had even de gaskachel iets omhoog gezet. Hennie zorgde voor de koffie en wij raken in gesprek.

Arie, is een zoon van Drik en Rien van de Werken, velen uit ons dorp

zullen die mensen nog wel gekend hebben. Twee

kinderen, Hennie en Arie, werden uit dat huwelijk geboren. Hennie is getrouwd met Hans de Vries en Arie is alleen en woont al 36 jaar in het ouderlijk huis aan de Maasdijk. Jennie Oomen uit de Molenstraat zorgt al 25 jaar voor Arie, doet de was, houdt het huis schoon en zorgt 5 dagen in de week dat er eten klaar staat. Arie en ook Hennie zijn daar erg dankbaar voor. 'Want', vertelt Arie: 'als ik alles zelf moest doen kwam er niks van terecht.' Op zaterdag en zondag zorgt Hennie dat hij eten krijgt. En dan natuurlijk de vraag hoe ze aan Jennie Oomen komen. Nou, dat zit zo. Ernst van Wijk, de oude buurman van Arie, deed de boekhouding van Arie toendertijd en hij heeft ervoor gezorgd dat Jennie kwam helpen, nu al zoveel jarenlang. René Vos doet nu de boekhouding en zorgt dat alles betaald wordt. Daar heeft Arie geen omkijken naar.

Arie werkt al 15 jaar op zorgboerderij Thedinghsweert in Tiel. Hij wordt 4 dagen in de week om 7.30 uur opgehaald met een busje, samen met een andere collega uit Aalst, en is

om 17.00 uur weer thuis. Op die zorgboerderij werken wel 150 mensen en Arie is daar bezig met houtzagen en kloven, elke dag. Andere collega's stapelen het hout weer op en weer anderen verkopen het als er vraag naar is. 'Tussen het hout', vertelde Arie, 'zit ook wel eens ongedierte. Ik maakte eens mee dat er een rat zo groot als een paarden veulen onder de heftmast klem zat. Een medewerkster zag de rat en trok die aan zijn staart onder de heftmast vandaan. De rat kwam vrij. Er stonden vier mannen met een schop te kijken en wij hadden niet het benul om de rat dood te slaan, zo verbouwereerd waren wij.'

Dan gaat ons gesprek over de paarden, want Arie heeft zelf 5 paarden. Niet voor de hobby, nee, hij wil er wat aan verdienen. Huub Verheijen uit Well die ook paarden heeft is een vriend van Arie en daar koopt hij de paarden. Hij werkt ook veel bij Huub. Stallen uitmesten, paarden verzorgen enz. Daar is het idee geboren om de paarden brood gaan te voeren. Huub Verheijen heeft paarden lopen in Tilburg die iemand verzorgt voor hem en die man haalt oud brood bij een grote broodfabriek ergens rond Tilburg.

'Ik voerde eerst brokken en mais aan de paarden, maar dat kost best veel geld', vertelt Arie. Hij heeft overal zijn vrienden en Marcel Smits is ook een vriend van hem. Die woont tegenwoordig in een huis bij het Hippië centrum in Kerkwijk en heeft ook paarden en voert ook brood aan de paarden. Bakkerij van Keulen uit Gameren brengt dan het overgeschoten oud brood bij Marcel Smits. Als Marcel te veel brood heeft belt hij Arie en die gaat met een kar achter de fiets via de parallelweg in Aalst en de Capreton en dan via Jan Stuvredreef naar het Hippië centrum. Soms heeft hij een volle kar geladen. 'Dan moet mijn elektrische fiets er aan

trekken hoor, zodat de motor soms warm is', vertelde Arie.

Ik ben met Arie meegegaan en was er bij tijdens het brood laden en zijn tocht vanuit Kerkwijk naar Nederhemert. Soms gaat hij wel eens twee keer in de week brood halen. Maar dat is verschillend, als ze bellen moet Arie komen laden. Het brood bederft niet want het is droog. Thuisgekomen lost Arie het brood in de schuur en dan begint het werk. Het brood wordt gehakt in een oude bietenmachine, aangedreven door een motor die Arie toch nog had staan. Daar hakte hij ook oude aardappels mee fijn voor de dieren. Al het gehakte brood wordt in netten gedaan en opgestapeld. Iedere dag gaan er vier kruiwagens naar de paarden en die lusten er

wel pap van. De paarden krijgen er ook nog wat brokjes bij, want anders zouden ze niet genoeg hebben.

Elk jaar gaat Arie samen met Huub zijn vriend, naar de Hedelse paardenmarkt. Af en toe biedt Arie ook een paard aan voor de handel.

Paarden
zijn Arie zijn
lust en leven
en wij
nemen
afschied
van broer en
zus. Wat
kan het
leven mooi
en
eenvoudig
zijn, ook
voor Arie.

Dirk Brugmans

Het verhaal van Molenstraat 40

Een boerderij uit de 19^e eeuw grondig gerenoveerd.

Het zal u niet ontgaan zijn; op de hoek Molenstraat/Nieuwstraat was het de afgelopen maanden een drukte van belang. Een grote bouwkraan stond dominant bij de

boerderij. De reden: een 19^e-eeuwse boerderij moest grondig gerenoveerd worden en aangepast aan de eisen van de 21^e eeuw. Zaterdag 7 juli hielden de eigenaren Geert & Ria Bok-Oomen open huis voor familie en belangstellenden. Ook wij waren erbij namens de Dorpskrant. En het moet gezegd: het resultaat mag er zijn. Op ons verzoek waren Geert en Ria gelijk bereid het een en ander te vertellen over het plan. Daarnaast hebben we de vader van Ria, Kees Oomen bereid gevonden iets te vertellen over de historie van het pand. In het tweede gedeelte van deze reportage vindt u zijn eigen verhaal.

Geert en Ria Bok woonden met hun kinderen prima naar hun zin op Kapelstraat 15. Het was daar een hele gezellige, rustige buurt! Er was bijzonder fijn contact met de burens! Maar een kantoor voor Geert werd gemist en een extra slaapkamer was ook welkom. Er werd een verbouwplan besproken met de aannemer, maar eigenlijk pasten de wensen van Geert en Ria niet zo goed op Kapelstraat 15. Molenstraat 40, het ouderlijk huis de vader van Ria (familie Oomen) stond te koop en na een tip om daar eens naar te gaan kijken, zijn ze daarmee aan de gang gegaan. Architect dhr. Peter Kerkhof

werd erbij gehaald om de mogelijkheden die er voor het huis waren door te nemen. Er ontstond een mooi plan en daarom heeft Peter eerst samen met vader Kees Oomen het oude huis opgemeten en uitgetekend. Simpelweg omdat daar geen tekeningen van waren.

Daaroverheen heeft Peter een nieuw plan getekend wat haalbaar was binnen de bestaande muren en constructies, en dat voldeed aan de wensen. Dat plan is doorgerekend door de aannemer en bleek financieel haalbaar. Kapelstraat 15

kwam te koop en werd heel snel verkocht. Er moest een huurhuis gezocht worden en dat werd gevonden aan de Maasdijk 16. Daar heeft de familie 8 maanden met veel genoegens gewoond. Het was een ideale oplossing. Alle spullen die niet persé nodig waren, konden opgeslagen in het achterhuis (de deel) en in het huis was het heerlijk, mooi, en ruim wonen!

In oktober 2017 is begonnen met de sloop van Molenstraat 40. Dat is voor een gedeelte door de familie zelf gedaan. Daarna kon het bouwbedrijf, van Heijkop Onderhoud en Timmerwerk, aan de slag. Uiteindelijk is er van de oude woning meer weggehaald dan de bedoeling was omdat de nieuwe bewoners anders te maken zouden krijgen met kou en optrekkend vocht. Bovendien konden sommige kozijnen niet goed geplaatst worden omdat de muren zo scheef waren. Erg blij waren Geert en Ria ook met de hulp van ome Jan, ome Arie en pa Oomen. De bouw verliep voorspoedig. De indeling van het huis is wel veranderd omdat dat het wooncomfort bevordert. De vloer van de benedenverdieping is weggehaald en opnieuw gemaakt incl. vloerverwarming. De authentieke

boogkelder en het opkamertje zijn alleen wat opgeknapt, verder niet verbouwd. Het behang in de schuifdeurkast van het opkamertje (ooit vroeger bedstee) is nog authentiek. Het originele trapje waar men vroeger over naar boven moest, is uit nostalgie en ter herinnering aan de vorige bewoners blijven zitten. De voorkamer en de slaapkamer aan de voorkant werden samengevoegd en bestemd als kantoor. Achter de voordeur is een hal gemaakt i.v.m. de kou die er anders zou zijn in het huidige kantoor. Het raam aan de oostkant waar eerst opa Oomen en later oma achter zaten om naar buiten te kijken, is vervangen door een meer authentiek model, voorzien van dubbel glas. Daarachter bevindt zich de hal met een trap naar boven. Boven waren aan de voorkant twee slaapkamers, deze zijn vervangen door twee ruimere, nieuwe kamers en op de hooizolder, die eerst helemaal leeg was, zijn vier slaapkamers en een badkamer gerealiseerd.

De schuur, die aan de achterzijde van de woning vast zit, is een toilet, wasruimte en berging geworden. Tevens is daar nu ook de buitendeur. Het achterhuis is woonkamer en keuken in één. Buiten is geprobeerd de woning zoveel mogelijk authentiek te laten of weer authentiek te maken. Er is nieuw riet op het dak gekomen en de achterzijde is betimmerd met zwarte planken omdat dat vroeger ook zwart hout was. De voorkant is opnieuw gevoegd, maar als u goed kijkt kunt u de gaten nog zien die daarin geslagen zijn door de granaten in de Tweede Wereldoorlog. Deze gaten zijn bewust, ter herinnering, niet gerestaureerd. Verder is de woning goed geïsoleerd. De tuin en schuur zullen bij leven en welzijn de komende tijd nog opgeknapt worden.

13 Juni werd de verhuizing in gang gezet en dankzij alle vrijwilligers kon de woning als snel bewoond worden en de sleutel van Maasdijk 16 weer teruggegeven worden aan de eigenaar.

De open dag voor familie, burens, en mensen die vroeger vaak in de woning geweest zijn, en graag wilden zien wat er na de verbouwing van geworden is, werd zeer druk bezocht. Het was erg gezellig, de familie is verwend met prachtige cadeaus waar ze u hartelijk dank voor zeggen, maar vooral uw komst werd zeer gewaardeerd! De familie Bok is erg tevreden over hoe de woning geworden is, wonen er met veel plezier en koesteren de herinneringen aan de vorige bewoners, maar houden in het oog dat we hier geen blijvende stad hebben! Ze vinden het fijn dat het huis in de familie gebleven is en nu bewoond wordt door de vierde generatie. Ten slotte: De familie Bok vraagt zich af of er nog (hele) oude foto's zijn van de woning. Ze zouden deze graag eens willen zien er eventueel een kopie van maken. Kom gerust langs met uw foto's!

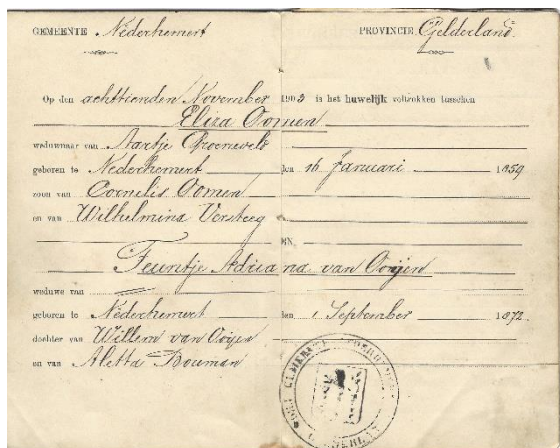

Tenslotte vertelt Kees Oomen ons iets over de historie van het pand. We nemen zijn verhaal hieronder integraal over.

Het is niet te achterhalen wanneer het pand gebouwd is, maar waarschijnlijk is dat ergens eerste helft 19^e eeuw geweest. Mijn opa, Eliza Oomen, geboren op 16 januari 1859, is op 18 november 1903 gehuwd met Teuntje van Ooijen. Hij woonde toen als weduwnaar van

Aartje Groeneveld al in de boerderij. Uit zijn tweede huwelijk zijn 6 kinderen geboren, waarvan er 1 slechts een dag oud werd (tweelingbroer van mijn vader Dirk). De kinderen waren nog jong toen Eliza in 1916 overleed. Mijn oma stond toen voor de taak de boerderij te 'runnen'. Ik heb altijd begrepen dat zij daarbij veel steun ondervond van buurman Roelof Oomen. Mijn oma Teuntje overleed in 1937 in de leeftijd van 64 jaar. Onze vader Dirk bleef toen als wees achter. Uit overlevering heb ik begrepen dat hij in die tijd veel steun ondervond van jeugd uit de buurt, maar ook veel gezelligheid. Op 30 april 1940 trouwde Dirk met Goverdina Aria van de Werken (Dien van Otte in de volksmond, zus van o.a. Jan van Otte en

Gerrit van 't Sterrebos). Samen kregen zijn 3 kinderen, Eliza, Gerrit en Cornelis. Helaas is Gerrit ons in 2012 op 67-jarige leeftijd overleden. Het stemt tot dankbaarheid dat het mogelijk bleek dat de 4^e generatie van onze familie nu het pand mag bewonen.

Enkele bijzonderheden over het pand zelf. Van mijn ouders heb ik begrepen dat het ooit is afgebrand (waarschijnlijk tweede helft 19^e eeuw). Aan de oostgevel is door een stukje uitstekende muur te zien dat het pand weer is opgebouwd. In de oorlogsjaren hebben enkele

granaatscherven een paar stukken steen weggeslagen. Zoals hierboven al vermeld, is dat nu nog te zien. Dat de boogkelder behouden is, is ook wel aardig. Mijn broer Gerrit is in 1944 geboren. Van nicht Artje Bodmer-Oomen hoorde ik onlangs nog een aardige anekdote. Als er beschietingen gaande waren werd de kelder gezien als betrekkelijk veilige schuilplaats. Artje kan zich nog herinneren dat ze baby Gerrit in de kelder de fles mocht geven van tante Dien. Jarenlang heeft het pand nog als boerderij gefunctioneerd. Met, zoals toen wel meer voorkwam, een of twee koeien, een geit, een paar varkens en wat kippen. Samen met wat tuinbouw (aardbeien) en bieten voor de koeien werd min of meer de kost verdiend. Als je dat vergelijkt met de aantallen dieren die nu gehouden moeten worden om genoeg te verdienen, dan moeten we ons wel afvragen of we juist bezig zijn. Maar dat terzijde.

Een bijzondere bestemming krijgt de boerderij in 1946. Een aantal mensen had een kerkdienst belegd in de garage van Vos Transport aan de Kapelstraat. In deze dienst ging Ds. Dorsman uit Schelluinen voor. Toen deze ruimte niet permanent voor dit doel beschikbaar was werd aan mijn ouders gevraagd of hun achterhuis hiervoor gebruikt mocht worden.

Gedurende een 40-tal jaren werden hier regelmatig doordeweekse diensten belegd. Bekende namen van predikanten die hier voorgingen zijn o.a. Ds.

Van den Breevaart, Du Marchie van Voorthuysen, Van der Poel, Slager, Toes, Gebraad enz. Na deze diensten werd er in de voorkamer door een aantal mensen samen met de dominee nog koffie gedronken en werden er nog aangename gesprekken gevoerd. Als kind vond ik dat altijd heel indrukwekkend. Eigenlijk was het wel een bijzondere situatie. In dezelfde ruimte waar achter een dun houten wandje de koeien stonden zaten zo'n

honderd mensen naar een preek te luisteren. Ook wel bijzonder dat die koeien nooit geluid maakten uitgezonderd een beetje gerinkel van de ringen waarmee ze vast stonden aan de staken. Erg spannend was het wel een keer toen bij een van de koeien een kalf geboren

moest worden. Als dat verkeerd zou gaan betekende dat in die tijd een grote schadepost. Echter pas nadat de dienst was afgelopen begon de bevalling en binnen een half uur was er een gezond kalf. Vader Oomen opgelucht en dankbaar, dat is te begrijpen. Omdat mijn ouders te oud werden vonden deze diensten bij ons niet meer plaats, maar werden nog een aantal jaren belegd bij de familie Verheij aan de Kapelstraat.

Nadat onze moeder in 2005 is overleden werd het huis door broer Gerrit bewoond. Na zijn overlijden in 2012 is het huis een aantal jaren verhuurd geweest, en nu dus in bezit van de volgende generatie. En dat voelt goed. Als

(groot)ouders hopen wij uiteraard dat onze (klein)kinderen hier met elkaar een goede en gezegende tijd mogen beleven, en dat het ons ook mag worden geven dat we hiervan nog een aantal jaren mogen genieten.

Dirk Brugmans

50

William Rozen: VIJFTIG!

Op Korenbloemstraat 10 was het donderdag 26 juli feest, want William Rozen werd 50 jaar en iedereen mocht dit weten. Cisca, de vrouw van William, zette dat op facebook met foto en opschrift Jaja.. het is echt waar...mijne Willem 50 jaar... De kinderen van het echtpaar, die op vakantie waren, lieten een grote pop plaatsen in de voortuin, zodat iedereen kon zien dat William 50 jaar werd. Twee broers en een zuster van William, die van geboorte uit Elshout komt, zorgden voor de decoratie. Ook ijsclub Eensgezindheid, waar William bestuurslid (bijna 25 jaar) en penningmeester van is, plaatste een bord op de muur met opschrift "Onze penningmeester is 50 jaar, en wij zijn nog steeds de sigaar! Elk dubbeltje wordt omgedraaid en in dat verrekte sigarenkistje genaaid".

De redactie van de dorpskrant was er als de kippen bij om, in de zinderende hitte van die dag, daar een foto van te maken.

Dirk Brugmans

Een nieuwe wethouder

“Jullie wonen in het mooiste dorp!”

Wethouder Gijs van Leeuwen stelt zich voor

Op 17 mei 2018 ben ik begonnen als wethouder voor de mooie gemeente Zaltbommel. Bij de verdeling van de taken, kreeg ik als gebiedswethouder ook de verantwoordelijkheid mee voor Nederhemert (Z)(N) en Bern. Het is prachtig om gebiedswethouder te zijn. De eigenheid van de verschillende dorpen is divers en de saamhorigheid is groot. Dat maakt het afwisselend en mooi. Graag stel ik me aan jullie voor.

Geboren en getogen

Ik ben geboren in Utrecht (1962). Na twee jaar vertrokken we naar de buurgemeente Houten met de kernen Schalkwijk, 't Goy en Tull en 't Waal. Ruim 5000 inwoners in totaal. Wij kwamen te wonen in het buitengebied op grond van mijn opa en oma. Zij runden een boerenbedrijf. Zo heb ik nog geleerd om met de hand een koe te melken. Of ik het nu nog zou kunnen weet ik niet.....

Ik ben getrouwd met Tineke en samen hebben we 6 kinderen mogen ontvangen. Drie jongens en drie meiden. De jongste is 18 de oudste 32. Alleen de jongste woont nog thuis. Inmiddels zijn we ook opa en oma. Anderhalf jaar geleden zijn we vanuit het buitengebied verhuisd naar het dorp. In het kader van mantelzorg hebben we ook onze (schoon)moeder in huis.

Loopbaan: van boswachter naar wethouder

Mijn eerste vakantiebaan was in de kas van tuinder Jongerius. Komkommerplanten uitzetten. Hoewel ik als jongensdroom had om boswachter te worden liep mijn 'loopbaan' heel anders dan verwacht.

Ik kwam te werken bij een energiebedrijf en heb dat 27 jaar met veel plezier gedaan. Na die 27 jaar ben ik gaan werken bij een inkoopvereniging in de gezondheidszorg in Waarden-

burg. Ik was verantwoordelijk voor de inkoop van energie van de zorgsector in Nederland. Dat heb ik tot mijn wethouderschap gedaan. Al vanaf mijn achttiende ben ik politiek betrokken bij de SGP. In november 1989 begon ik als commissielid in Houten. Vervolgens ben ik in 1994 raadslid geworden. Dat ben ik ruim 22 jaar geweest. Ruim 6 jaar ben ik daarnaast ook hoofdingeland/algemeen bestuurslid geweest van het Waterschap. In 1995 maakte ik de overstap naar de provincie als Statenlid.

Polderjongen naar Zaltbommel

Ik ben gevraagd door de plaatselijke fractie om mij beschikbaar te stellen als wethouder voor de mooie gemeente Zaltbommel. Voor mij was het als 'polderjongen' van belang dat er verbinding zou zijn tussen stad en platteland. En die is er. Een gemeente met 13 kernen, wat wil je nog meer.

Ik zie daarin ook een parallel met de gemeente waar ik vandaan kom. Hoewel die minder kernen heeft, maar inmiddels wel gegroeid is naar 50.000 inwoners. Er is dus wat gebeurd in de periode dat ik er raadslid was. Die ervaring kan ik nu gebruiken en inzetten voor Zaltbommel.

Betrokken en trots op Hémert en Bern

Onlangs mochten we de dorpssschouw houden in Hémert (Z)(N) en Bern. Mooi is te zien hoe betrokken jullie zijn bij de omgeving. Trots ook. Het is van belang dat de dorpen verbinding houden met gebiedswethouders, gebiedscoördinatoren en gebiedsconciërges. En dat we dicht bij de samenleving staan als bestuur. Want wij zijn er voor de samenleving en niet andersom.

Inmiddels heb ik al meerdere dorpssschouwen achter de rug. Wat opvalt dat iedereen in het mooiste dorp woont. Ik sluit mij daar graag bij aan. Iedereen woont in het mooiste dorp!

Als er wat speelt waarvan jullie vinden dat ik er bij moet zijn; schroom niet een berichtje te sturen naar bestuur@zaltbommel.nl.

Ontvang een hartelijke groet,

Gijs van Leeuwen, jullie gebiedswethouder.

40 jaar bij gebroeders Vos

Anton Vos 40 jaar bij Gebr. Vos

Anton Vos (57) zoon van Jan en Bertha Vos (ouderen onder ons hebben die twee mensen nog wel gekend) die gewoond hebben bij het oude bedrijf van Gebr. Vos aan de Kapelstraat 6. In dat ouderlijk huis woont nu Anton met zijn vrouw Jannie. Anton was op 3 juli jl. 40 jaar werkzaam bij Gebr. Vos. Dus was hij 17 jaar toen hij officieel in dienst kwam. Ik ging eens naar het bedrijf in Zaltbommel en maakt daar enkele foto's van de werkplaats waar Anton dagelijks als monteur werkzaam is.

Op een mooie avond in juli ben ik samen met hem om de tafel gaan zitten om iets meer te weten te komen over dat 40-jarig dienstverband. Jannie zorgde voor de koffie en wij raken aan de praat. Al die jaren is Anton voornamelijk monteur geweest. Af en toe deed hij ook ander werk, namelijk chauffeurs! Heel jong in het bedrijf gestapt, maar 1 dag in de week naar school. Eerst in Den Bosch en later naar het ROC in Eindhoven. Daar leerde hij het vak van monteur. Het bedrijf Gebr. Vos heeft ook eigen schepen en Anton ging ook die motoren repareren. Hij deed dat veel in samenwerking met Leo de Putter, van Overheem, en met Arie Verhoeks. Met Arie werkt Anton nog steeds samen in de garage in Zaltbommel.

Toen Anton zijn rijbewijs haalde ging hij ook gedeeltelijk op de vrachtwagen. Het wagenpark van Gebr. Vos bestond toen al uit 20 vrachtwagens.

"Ik deed eerst 's morgens een vrachtje wegbrengen en in de middag weer auto's repareren. Dat heb ik 2 jaar gedaan. Maar het chauffeursvak bleef mij trekken" vertelde Anton, "daarom ben ik toen 5 jaar vast gaan rijden op een vrachtwagen van ons bedrijf. In 1986 ben ik toch gestopt met rijden en ben weer mijn monteursvak uit gaan oefenen. Maar als het

nodig is spring ik bij en breng weer een vrachtje weg."

Anton trouwde op 23 juni 1989 met Jannie Oomen en ze gingen wonen aan de Schoolstraat in Nederhemert. Toen er in 1991 een grote brand uitbrak bij het bedrijf aan de Kapelstraat en er daarna een grote verbouwing plaats vond, ging het kantoor en de garage/werkplaats tijdelijk naar de Silcahal, ook aan de Kapelstraat. Dat stond destijds te koop en Anton en Jannie hebben dat toen gekocht en zijn in de woning ervoor gaan wonen. In het najaar van 2002 heeft het echtpaar het ouderlijk huis gekocht van Anton waar ze nu nog steeds wonen.

Ja, in 2011 kwam de grote verhuizing. Gebr. Vos Transport verhuisde naar het industrieterrein van Zaltbommel. Anton vindt het nog steeds wel jammer maar zegt er wel bij dat het voor het bedrijf veel beter is omdat alles nu onder een dak zit en ze kort bij de A2 zitten. Op de vraag hoe de samenwerking is met zijn broer Aart (dat is 1 van de directieleden van Gebr. Vos) antwoordde hij dat dit prima gaat. Aart weet ook van aanpakken als het moet. Anton zit ook nog met andere familieleden in de directie van de Gebr. Vos.

Anton werkt nog steeds met plezier zes dagen in de week in de garage.

Maar het chauffeursbloed kruipt ook verder in zijn gezin want 2 zonen van Anton en Jannie werken ook in het bedrijf. Eentje doet de planning mee en de andere zoon zit op de vrachtwagen. Een

derde zoon rijdt via een charter ook bij Vos transport. Allemaal werkzaam in hetzelfde bedrijf. Anton heeft nog steeds plezier in zijn werk als monteur en dat is fijn om te horen.

Dirk Brugmans

Frikandellen....en nog gratis ook!

Gratis frikandellen voor 18 truckers en hun “bijrijders”.

1000 Assen is een jaarlijks terugkerend evenement voor mensen met een beperking.

Een mooie tocht in een vrachtwagen door de Bommelerwaard en de Betuwe met aansluitend een feest in Culemborg. Dit jaar was het evenement voor de 32^e keer! Zaterdag 1 september was het weer zover. Alle vrachtwagens met daarin, naast de chauffeur, mensen met een beperking, kwamen over de rotonde bij de Maaswaalweg in Nederhemert. Vele inwoners uit hun dorp kwamen kijken, want dit was een prachtig schouwspel. Ook Gerrit en Griet Robbemondt hebben een dochter, Esther, die ook een beperking heeft en vanaf 2001 elk jaar met een vrachtwagen mee rijdt. Daarom deelt Gerrit aan de chauffeurs en de inzittenden van Vos Groep uit Zaltbommel, aangevuld met eigen rijders en vrienden van de chauffeurs (in totaal 18 Truckers), frikandellen uit. Als ik met de fiets aan kom rijden om een foto te maken, staat Gerrit al klaar met een grote doos met allemaal, per vier stuks, verpakte frikandellen.

Elk jaar doet Gerrit dit en de kosten worden door meerdere mensen, ook uit ons dorp, gesponsord. Ook Gerrit en Griet Robbemondt sponseren mee. Deze keer werden de frikandellen door cafetaria L&L uit ons dorp gesponsord i.v.m. het 20-jarig bestaan van de cafetaria. De eerste vrachtwagens komen al voorbij, maar het wachten was op vrachtwagens van Vos. Wij lopen naar het midden van de rotonde en al toeterend (je zou er oorbeschadiging van krijgen) komen de vrachtwagens langs. Daar komen de chauffeurs met hun vrachtwagens met hun “bijrijders” aan, die frikandellen krijgen. De chauffeurs en zeker ook de “bijrijders” weten dit al. Het raam van de vrachtwagen gaat open en met een dankbaar gebaar worden de frikandellen door de chauffeurs aangenomen. En met “bedankt hoor” gaat de reis weer verder. Het was een mooi gezicht hoe al die vrachtwagens langs kwamen met glunderende chauffeurs en hun “bijrijders”, want die hadden de dag van hun leven. En dan ook nog eens gratis frikandellen eten in de wagen. Wat een prachtdag was het. Dank, heel veel dank en veel bewondering aan al die chauffeurs die vrijwillig mee gedaan hebben en hun vrije zaterdag beschikbaar stelden aan deze mensen die moeten leven met een beperking.

Dirk Brugmans

Leven met een (verborgen) beperking

Leven met een verborgen beperking

Deze keer gaat het over een echtpaar die beiden leven met een beperking die niet zichtbaar is: Dirk en Bep Brugmans.

Bep en Dirk zitten in hun tuin te genieten van het zonnetje. Voor hen is het een topzomer. Het is deze zomer erg warm en er zit weinig vocht in de lucht. Dit betekent dat Bep en Dirk deze zomer veel minder last van hun spieren en gewrichten hebben. Ze kunnen namelijk slecht tegen kou en vocht door de reuma.

Dirk heeft last van Reumatische Artritis

Bij Dirk is de reuma spontaan ontstaan na een ongeluk. Dirk werkte als chauffeur bij de Cehave, toen hij een bedrijfsongeluk kreeg. Hij had een enkelbandscheuring en die beterde maar niet. De voet bleef dik. Na onderzoek kwam de uitslag: Dirk had reuma. 'Voor die tijd had ik al 5 operaties aan mijn meniscus gehad. Soms vragen we ons af of het er toen wellicht al in gezeten heeft.' Na een lange tijd hebben ze in 1995 het botvlies van de enkel afgehaald in een poging om de reuma tegen te houden. Dat betekende dat hij niet kon lopen. 'Dankzij dokter Bom, destijds Orthopedisch Chirurg in het Jeroen Bosch Ziekenhuis, kon ik uiteindelijk weer lopen. Hij kende fysiotherapeut Jeroen Verdonk uit Rosmalen en heeft mij aan hem doorverwezen. Dokter Bom kende hem vanwege de sportblessures. Als ik Jeroen Verdonk niet had gehad, had ik toen al in een rolstoel gezeten. Ik ga er nu nog steeds naartoe.'

Jeroen is een goede fysiotherapeut, waar je je op je gemak voelt. En dat is ook belangrijk.'

Helaas had de operatie niet het gewenste effect en kwam de reuma weer terug. Uiteindelijk werd zijn voet in 1995 vastgezet.

Ook kreeg hij, als gevolg van de reuma, in 1998 een nieuwe heup.

'Ik heb altijd bij Reumatologie in Den Bosch gezeten, maar ik ben ook veel in Nijmegen geweest. Ik heb namelijk vaak last van open benen gehad. Open benen en een nieuwe heup is een slechte combinatie. Als je een open been hebt, is de kans op een bacterie op je heup groot. Nu is het gelukkig onder controle.'

In de loop van tijd zijn ook zijn polsen vastgegroeid. 'Eerst was ik voor 35% afgekeurd, maar toen ook mijn polsen vastgroeiden, werd ik voor 100% afgekeurd.'

Alsof dat allemaal nog niet genoeg was, heeft Dirk in 2006 ook nog een hartinfarct gehad. Hij is gedotterd en heeft 2 stents gekregen. 'Dat gaat nu hartstikke goed. Een week of 5 geleden moest ik weer terug naar het ziekenhuis voor de jaarlijkse controle. Ze vroegen: Hoe is het met je? En ik zei: Gezond en rond. Ja, je moet er toch een beetje de humor van in blijven zien.'

Dirk vond het in het begin moeilijk om thuis te zijn. Hij was van de traditionele rolverdeling: een man gaat werken en een vrouw blijft thuis. Dat moest hij nu loslaten. 'Er moest toch brood op de plank komen met 4 kinderen thuis, dus toen is Bep gaan werken.' Ze ging fulltime

werken bij Selektvracht in Drunen. Dirk vond het moeilijk dat hij niet meer kon werken. 'Het ergste was het als ik onderweg naar het ziekenhuis in Den Bosch was en dan een wagen van de Cehave tegenkwam, want daar heb ik 16 jaar met plezier gewerkt.'

'Maar hoe moeilijk ik het ook vond in het begin, ik ben nooit achter de geraniums gaan zitten. Ik ben altijd actief geweest voor de reumapatiëntenvereniging en sporten. Ik heb 14 jaar de zwemgroepen van de reumapatiëntenvereniging Den Bosch/ Bommelerwaard begeleid en ben daar 14 jaar als secretaris in het bestuur actief geweest. Onze dochter zei ooit: papa heeft van zijn vrijwilligerswerk zijn werk gemaakt.'

Op een gegeven moment werd het vrijwilligerswerk echter zo veel, dat hij er de rem op gegooid heeft. 'Ik was voorzitter bij het visserskoor, wat ik nu nog ben. Had zitting in de dorpsraad van Nederhemert, in de cliëntenraad van de Lindeboom/ Zonnelied, en ik was vrijwilliger bij Het Slot. Dat was te veel. Voor de dorpsraad heb ik jaren geleden bedankt maar ik ben wel actief bezig met onze dorpskrant. Voor het Slot rijd ik af en toe nog met de bus om mensen op te halen voor de dagopvang, maar dat is ongeveer om de 2 weken.' 'Het is moeilijk als je stukje bij beetje dingen op moet geven die je leuk vindt. Ik ben nog steeds actief bezig, maar heb wel een stapje terug gedaan.'

Voor nu ook zijn vrouw Bep thuis is komen te zitten.

Bep heeft Fibromyalgie. Het betekent letterlijk: pijn in bindweefsel en spieren. 'Ze zijn er nog niet uit wat de oorzaak van Fibromyalgie is,' vertelt Bep. 'Ze zeggen dat het vanuit je hersens komt. Je krijgt te veel pijnprikkels, het zenuwstelsel werkt niet goed. Maar nu denken ze ook weer dat het iets met je bloedvaten te maken kan hebben.' Het ontbreken van een duidelijke oorzaak, samen met een meestal gezond uiterlijk en de normale bevindingen bij regulier bloedonderzoek, leidt vaak tot ontkenning van dit ziektebeeld door huisarts, specialist, bedrijfsarts en/of werkgever. Reumatische artritis is erfelijk, maar in de familie heeft het verder niemand. Of Fibromyalgie erfelijk is, is niet duidelijk. Feit is wel dat het in Beps familie veel voorkomt, ook hun dochter heeft het.

Het kan van het ene op het andere moment ontstaan. Zo ook bij Bep. Bep werkte jaren bij Selektvracht, wat nu over gegaan is in DHL, waar ze veel (te) zware pakketten moest tillen. Op een dag ging ze door haar rug heen, waardoor ze thuis moest herstellen. Veertien dagen later kwam de Fibromyalgie tevoorschijn. Haar handen en voeten werden dik. Er werd in eerste instantie niet naar gekeken, totdat iemand vroeg of nou niemand zag dat het op reuma leek. Na onderzoek bleek dat inderdaad het geval. Ook heeft Bep artrose in handen en voeten en rug.

Na de diagnose is Bep uiteindelijk bij revalidatiecentrum OCA in den Bosch terecht gekomen. OCA werkt samen met de Sint Maartenskliniek en is gespecialiseerd in Fibromyalgie. 'Ze waren heel eerlijk,' vertelt Bep. 'We kunnen je niet beter maken, maar we gaan je leren om te gaan met je pijn. Tja, dat is even slikken. Maar het is daar zo fijn! Ik voel me niet gauw ergens thuis, maar daar wel! Ze hebben begrip voor je en je ontmoet veel lotgenoten. Je schrikt ervan als je ziet hoeveel mensen Fibromyalgie hebben. En we lopen allemaal tegen hetzelfde onbegrip aan, omdat je de ziekte niet aan de buitenkant ziet. Het is bijzonder hoe snel je een binding krijgt met 'wildvreemden' omdat je in hetzelfde schuitje zit. In de loop van de tijd raak je door het onbegrip voor je ziekte vrienden kwijt, maar hier hebben we er weer nieuwe vrienden voor terug gekregen. Alles gaat bij OCA in een rustig tempo en als je vragen hebt kan dat. En je leert er te luisteren naar je lichaam in plaats van naar je hoofd: kán ik dat, i.p.v. ik móet dat.'

Aan het OCA zijn ook een psycholoog, ergotherapeut en revalidatiearts verbonden. 'Eerst denk je: dat hoeft niet. Maar later komen de frustraties door je eigen beperking en het onbegrip vanuit de instanties en de omgeving. Dus uiteindelijk heeft het me wel goed gedaan. 'Je hebt al je energie nodig om met je ziekte om te leren gaan, maar helaas is het daar niet klaar mee,' vertelt Dirk. 'Je komt thuis te zitten omdat je ziek bent, maar dan begint de strijd. De strijd met het UWV, de strijd met het werk, met overige instanties. En daarbij komt nog het onbegrip van de mensen. Ze kunnen namelijk niet aan je zien dat je ziek bent en denken dat je er de kantjes vanaf loopt, omdat ze je actief bezig zien.' 'Daarom is het zo fijn dat we dit

samen doen, omdat Dirk weet hoe het is,' voegt Bep toe.

Doordat, naast Dirk, nu ook Bep ziek thuis is komen te zitten, was het opnieuw aanpassen geblazen. Ook in de huishoudelijke taken. Maar inmiddels hebben ze hun draai gevonden. Zo passen ze regelmatig op hun kleinkinderen en gaan ze er samen graag op uit. 'We gaan regelmatig naar het Thermaalbad in Arcen. We proberen daar 1 x per maand naartoe te gaan. Door het warme water word je weer een beetje soepel,' vertelt Bep. Om haar vingers soepel te houden breit en haakt Bep ook. Haken is minder belastend, maar soms gaat ook dat niet.

Ze gaan ook graag samen fietsen. 'Eerst kon ik door mijn reuma en mijn nieuwe heup, niet meer zo goed fietsen, maar inmiddels hebben we elektrische fietsen gekocht en dat gaat heel goed,' vertelt Dirk. 'Ik heb nu al 1.500 km gefietst dit jaar.'

Wij proberen te genieten en hopen nog lang gezond te blijven. We zijn al lang blij dat we samen het huishouden nog goed kunnen doen. En we waarderen wat ze nog wel kunnen.'

Jenny van den Broek

Namen op huizen

LIEFDE OVERWINT ALLES.

'Liefde Overwint alles', dat is de betekenis op het naambord voor op het huis van Dirk en Dicky Oomen aan Tuinstraat 5. Geschreven in het Latijns met de woorden 'Amor Vincit Omnia'. Dirk en Dicky kregen 28 jaar geleden verkering, welke op een gewelddadige manier werd tegen gehouden, vertelt Dirk. Daardoor ben ik het huis uit gevlucht en zijn we op jonge leeftijd getrouwd, wat niet gemakkelijk was.

Een paar jaar later verongelukte Dicky haar broer op 19-jarige leeftijd en toen weer een paar jaar later onze jongste dochter werd geboren werd het Dicky allemaal teveel en raakte ze in een vreselijke depressie. In die periode kwam deze tekst voorbij in het Reformatorisch Dagblad. Ik heb hem toen uit geknipt en tegen Dicky gezegd: 'Als we hier uit komen, dan laat ik Ceel van Heijkop een naambord snijden en dan komt dit op ons huis! Nu hangt het bord er al weer 17 jaar.

Dirk Oomen.

20 vragen aan ...

20 vragen aan...

1. *Wie ben je:* Neline Kroon
2. *Waar woon je:* Molenstraat 20 5317 JG Nederhemert
3. *Op welke dag en waar ben je geboren?* Op 28 maart 1987 te 's Hertogenbosch
4. *Wat is je beroep en wat was je opleiding en waarom?*
Onderwijsassistente. Vijf jaar werkzaam geweest op het Willem van Oranje College te Wijk en Aalburg. Op dit moment fulltime huismoeder en af en toe invalkracht op CBS de Wegwijzer in ons dorp. Het onderwijs is gewoon ontzettend leuk en uitdagend. Manager van het gezin eveneens.
5. *Heb je een relatie en met wie?*
Ik ben alweer bijna 8 jaar gelukkig getrouwd met Dirk Jan Kroon.
6. *Wat zijn je hobby's?* Paardrijden
7. *Wat is je lievelingsmuziek?* Mijn muzieksmak is divers.
8. *Wat zijn je favoriete lectuur, boeken, films of series?*
Medische en historische romans en natuurlijk de dorpskrant.
9. *Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan?*
Vorig jaar december hebben we ons paard verkocht. Geen sport op dit moment.

10. *Wat is je lievelingseten?*

Eigenlijk lust ik bijna alles, maar de Italiaanse keuken blijft mijn favoriet.

11. *Waar ben je trots op in je leven ? Op ons gezin.*

12. *Wat is je mooiste of leukste vakantieplek?*

We zijn op meerdere plaatsen in Europa geweest, maar Cannobio aan het Lago Maggiore in Italië blijft mijn tweede thuis.

13. *Heb je ergens spijt van? Kan niets bedenken.*

14. *Wie bewonder je het meest en waarom?*

Lastige vraag. Er zijn meerdere personen die ik wel bewonder, binnen onze families, maar ook binnen ons dorp. Er is zoveel gebeurd in Nederhemert, op allerlei gebied, dat ik voor de mensen die deze dingen mee maken / meegemaakt hebben echt bewondering heb hoe ze hun leven verder oppakken.

15. *Wat is je leukste jeugdherinnering?*

Ik kan me geen specifieke herinnering bedenken. Heel mijn jeugd was geweldig!

16. *Wie wil je ooit nog eens ontmoeten?*

Geen idee.

17. *Waar voel je je het meest bij betrokken?*

Ik ben een echt familiemens.

18. *Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn?*

Plaatsen van een mast voor beter mobiel bereik.

19. *Wat vind je het leukste aan Nederhemert?*

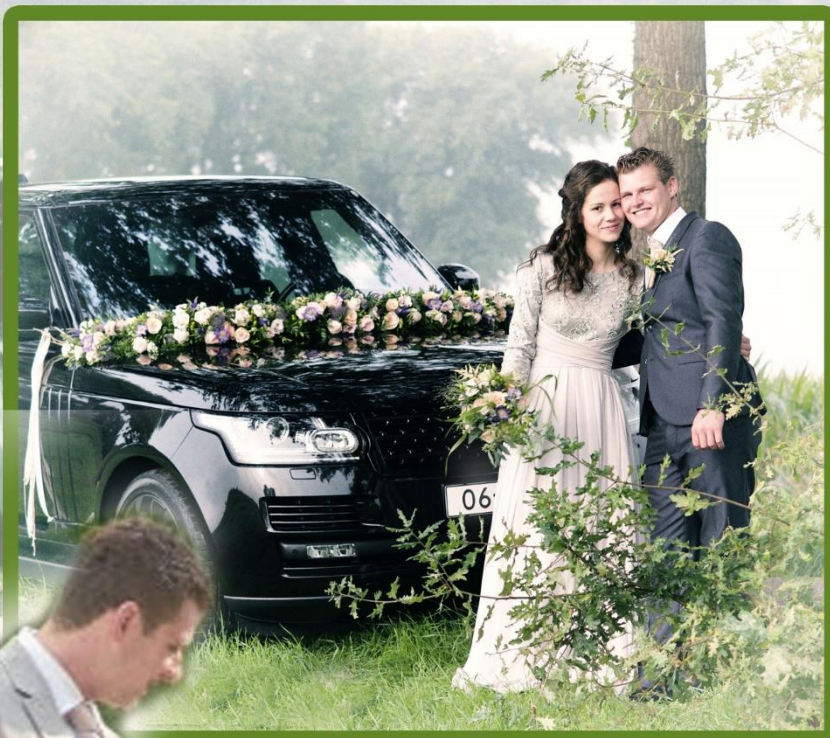
De mooie omgeving, charmes van het dorp, saamhorigheid iedereen kent iedereen.

20. *Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen?*

Aan **Rudi van de Werken**

René van de Werken

Getrouwd!

Arie & Antoinette van Aken
6 september 2018

Bert Kreling & Trish Dobbe
7 september 2018

Getrouwd!

*Dick Kreling
&
Gerjanne van Heijkop
6 juli 2018*

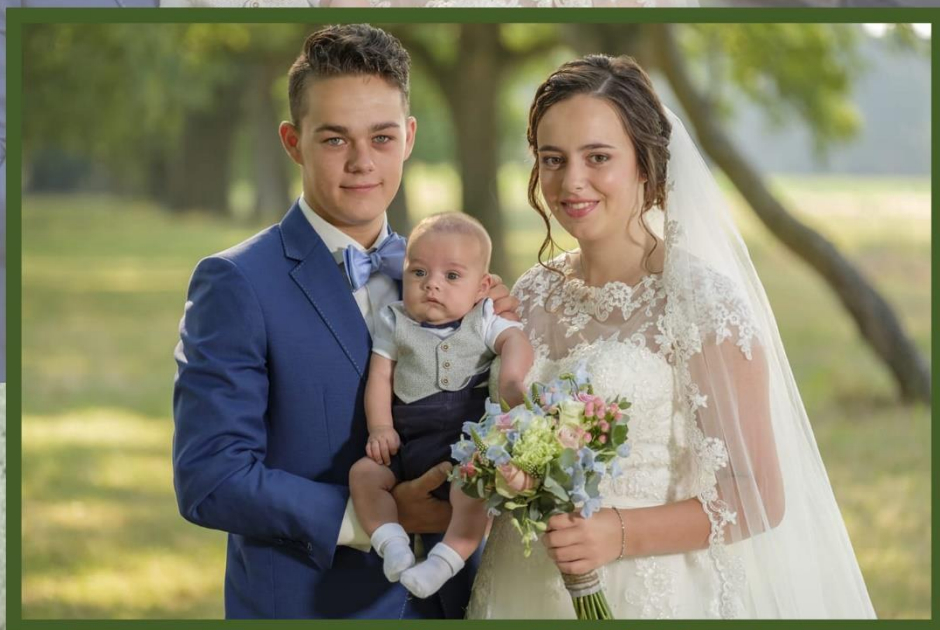

*Willem & Gera Bruin
19 juli 2018*

Getrouwd!

Gerben & Aniek Lindhout
26 juli 2018

Gerlinde Oomen & René van Mersbergen
31 augustus 2018

Beheerders 'Dorpshuis De Gaarde'

Nieuwe beheerster dorpshuis de Gaarde Nederhemert.

DE GAARDE

Sophia Verwijs is vanaf 1 oktober van dit jaar de nieuwe beheerster van dorpshuis De Gaarde in Nederhemert. Ze volgt Sophie de Haas op die met pensioen gaat. Het bestuur van de dorpshuiscommissie is erg blij met de benoeming van Sophia Verwijs als nieuwe beheerster. Je krijgt niet zomaar iemand gevonden met ervaring en een horecadiploma, aldus bestuurslid Marcel Bouman. Bovendien komt de nieuwe beheerster uit Nederhemert.

Na een aantal gesprekken met het dagelijks bestuur heeft Sophia Verwijs aangegeven heel graag beheerster te willen worden van dorpshuis de Gaarde. Sophie de Haas gaat nu genieten van haar vrije tijd. Zij heeft haar werk altijd, bijna 7 jaren lang, met veel liefde gedaan en stond altijd voor iedereen klaar.

Afscheid Sophie de Haas

Er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan, en dat laatste is nu voor mij van toepassing. Na ruim 6 jaar lang de scepter als beheerder te hebben gezwaaid in dorpshuis De Gaarde is het voor mij tijd om het rustiger aan te gaan doen.

Ik ben inmiddels 67 jaar en ik vind dat de tijd voor mij gekomen is om het stokje over te gaan dragen. In de afgelopen 6 jaar heb ik menig bruiloften, verjaardagen, begrafeningen, concerten, vergaderingen, uitvoeringen en bijeenkomsten voorbij zien komen. Ik heb mij altijd voor de volle 100% ingezet om elke partij en bijeenkomst tot een succesvol einde te brengen. Ik hoop dat de mensen dit ook zo hebben ervaren.

Ik ga vooral het koken voor de mensen missen, elk buffet voorbereiden en maken vond ik een feestje. Vooral als ik terug hoorde dat de mensen erg genoten van mijn eten, was ik weer zeer tevreden. Nu ik meer tijd over heb, ga ik genieten van mijn vrije tijd. Ik ga hobby's oppakken en vrijwilligerswerk doen staat ook nog op mijn lijstje. Ik wil alle mensen bedanken die in de afgelopen jaren bij mij in het dorpshuis zijn geweest. Daarnaast wil ik ook alle mensen bedanken waar ik mee samen heb gewerkt. Het ga jullie allen goed en ik wens Sophia Verwijs veel succes toe als de nieuwe beheerder.

Hartelijke groet,
Sophie de Haas

Terug op de plaats waar het allemaal begon

Mijn naam is Sophia Verwijs – van Ooijen en ik ben geboren en getogen in ons mooie dorpje. Per 1 oktober zal ik het beheer van dorpshuis De Gaarde overnemen, vandaar dat ik mezelf wil voorstellen aan degenen die mij nog niet (zo goed) kennen.

Rond de eeuwwisseling werd ik door Jan en Dina Bouman gevraagd of ik misschien in de bediening wilde werken in 'De Gaarde'. Ik antwoordde toen voorzichtig: 'Dat is niets voor mij denk ik. Ik wil het wel een keer proberen, maar waarschijnlijk niet elke week.' Het tegendeel bleek waar. Werken in het dorpshuis vond ik meteen hartstikke leuk en voordat ik het wist, draaide ik volop mee.

Na 7 á 8 jaar waarin ik het heel erg naar mijn zin had gehad, wilde ik eens wat anders proberen. Ik heb toen een tijdje in Restaurant Herberg den Dijk gewerkt, maar dat bleek toch niet helemaal mijn ding te zijn. Via mijn goede vriendin Dicky Bodmer kwam ik in 2009 bij Zalen- en Partycentrum Gambora terecht en dat bleek wel een goede keus te zijn. Jarenlang heb ik met heel veel plezier hier gewerkt.

Het was voor mij een ontzettend leuke en leerzame tijd, waarvoor ik Maykel van der Stam en alle andere collega's heel dankbaar ben.

Nu, zo'n twintig jaar later, is dus de uitdaging op mijn pad gekomen om het beheer van dorpshuis 'De Gaarde' over te nemen. Een mooie uitdaging, waar ik met overtuiging en enthousiasme voor wil gaan. Het dorpshuis moet een plek zijn waar iedereen welkom is en vriendelijk wordt ontvangen. Of het nu gaat om een verenigingsbijeenkomst, een bruiloft, een verjaardag of iets anders; het fijne dorpsgevoel wat ik bij Nederhemert heb, zal altijd voorop staan.

Sophia
Verwijs

Dirk Brugmans

Nieuwe bewoners

Dik en Baukje Schalk, wonend in de Ormelingsstraat.

Nu wij bijna een jaar in Nederhemert wonen, willen wij wel een stukje schrijven voor de dorpskrant. Eerst hebben wij in Zuilichem gewoond, dat is de geboorteplaats van Dik. Ik ben zelf opgegroeid in Capelle a/d IJssel.

In 1974 zijn wij getrouwd en hebben we 17 jaar in Zuilichem gewoond. Daarna zijn we verhuisd naar Aalst, waar we 25 jaar hebben gewoond en nu wonen we in Nederhemert. Heel wat jaren terug zeiden we tegen elkaar: "We willen niet in Nederhemert wonen". Nu we er al een poosje wonen, willen we er niet meer weg. Een fijn en rustig dorp. Onze hond heeft het prima naar zijn zin, hij is dol op de kinderen uit de buurt. Dik gaat graag vissen als hobby en ik maak kaarten en haak voor Roemenië.

Wij hebben 2 kinderen uit Sri Lanka en daar is de bijgevoegde foto gemaakt, met achter ons de Indische Oceaan.

HOME
is where the Heart *is*

Nieuw bedrijf: 'Stam' interieurbouw

Stam interieurbouw... wat is het?

De vraag was of ik een stukje wilde schrijven voor de dorpskrant over mijn bedrijf. Tuurlijk wil ik dat graag doen, maar waar dan te beginnen? Ik dacht zelf maar bij het begin te starten.

Nadat ik op de middelbare school de timmeropleiding had afgerond ben ik bij Hoogendoorn scheepsbetimmering in Werkendam gaan werken. Daar heb ik mijn vervolgopleiding afgerond, maar in die tijd bedacht ik mij dat het misschien wel leuk was om bij de politie te gaan werken. Na een tijd van gesprekken en keuringen kon ik op 18-jarige leeftijd starten met de opleiding. Ik heb dat werk bijna 7 jaar gedaan. Door het onregelmatige werk had ik doordeweeks veel vrij, ik ben in die tijd blijven timmeren. Ik heb een tijdje voor een bouwbedrijf gewerkt, al vrij snel liet ik mij inschrijven bij de kamer van koophandel om mij aan verschillende bedrijven te kunnen verhuren als timmerman.

Mijn doel bij de politie was om uiteindelijk als hondengeleider aan de slag te gaan, maar door de bezuinigingen zou dat nog wel jaren kunnen gaan duren. Verder had ik het bij de politie niet naar mijn zin. Zo heb ik in april 2015 de deur definitief achter mij dicht getrokken. Ik begon

volledig als zzp-er te werken. Ik heb mijzelf een tijd verhuurd aan andere bedrijven, mijn plan was om langzaam iets voor mijzelf op te gaan zetten.

Ik ben begonnen met het kopen van houtbewerkingmachines. Die heb ik in de schuur achter ons huis aan de Molenstraat gezet. Al snel had ik echter meer plaats nodig voor mijn werk. Zodoende ben ik een loods gaan huren aan de Maasdijk in Nederhemert. Ik ben mij gaan toeleggen op het maken van voornamelijk keukens en kastwanden.

Toen kwam in mijn familie het plan op dat mijn ouders in een mantelzorgwoning zouden gaan wonen. Mijn oudste broer kocht het ouderlijk huis en met een aantal broers en zwager hebben we een mantelzorgwoning op het erf gebouwd. Tijdens de bouw bleek dat er meer vraag is naar dit soort woningen. Ik ben mezelf op deze markt gaan richten. Ik heb me verdiept in het principe om de woningen verplaatsbaar te maken.

Door de tijd bleek ook dat de bedrijfsruimte die ik huur te klein werd, de oplossing voor dat probleem is/was niet eenvoudig. Nadat mijn vrouw en ik daar al lange tijd over nagedacht hadden kwamen we tot de slotsom dat de beste optie was om ons huis te verkopen en dan een huis met loods bij elkaar te gaan kopen. In eerste instantie was dat dan alleen voor het maken van keukens. Echter later kwamen daar de mantelzorgwoningen bij. Daarvoor hebben

we veel meer ruimte nodig. Locaties waarbij je een grote hal en een woonhuis bij elkaar hebt zijn er in de omgeving niet zoveel. Gedurende het traject hebben we het plan om huis en hal bij elkaar te hebben losgelaten. Nu zijn we bezig met een perceel grond om daar een bedrijfsruimte te gaan bouwen.

De bedoeling is dat we de mantelzorgwoningen in de hal volledig naar de wens van de klant gaan bouwen. Wanneer de woning dan geheel klaar en ingericht is kan hij met een vrachtwagen naar de goede locatie worden getransporteerd om daar geplaatst te worden. Op die manier heeft het weer geen invloed op de bouw, en de klant heeft heel weinig overlast gedurende de bouw.

Een mantelzorgwoning is dus een tijdelijke woning waarin degene die de zorg nodig heeft of degene die de zorg verleent dichtbij de ander kan gaan wonen. Over het algemeen kan zo'n woning zonder vergunning geplaatst worden. Door de woning verplaatsbaar te maken kan deze na afloop van de zorgperiode verkocht worden, waardoor de investering weer gedeeltelijk terug kan komen. Bij het verbouwen van een bestaande ruimte kan dat dan weer niet.

Verder blijf ik naast de zorgwoningen ook nog maatwerk keukens maken en plaatsen. Op deze manier blijft het werk enorm afwisselend. Mocht je op zoek zijn naar een baan als timmerman en van afwisseling houden, vraag mij dan gerust naar de mogelijkheden. Of bent u geïnteresseerd in een zorgwoning of een nieuwe keuken neem dan gerust contact op of kom een keer langs, dan kan ik vrijblijvend toelichten wat ik voor u kan betekenen.

U kunt mij bereiken via 0418-648862 en 06-24705191 of via de mail info@staminterieurbouw.nl en de site www.staminterieurbouw.nl

Jaco Stam

Ik heb een hobby! Lola van der Schee (9)

Een kind met een hobby – Lola van der Schee

Twee jaar geleden zat Lola van der Schee op de bank televisie te kijken toen er reclame voorbij kwam van de Telekids Musicalschool. Als het je leuk leek om te zingen, dansen en te acteren, kon je je opgeven voor de Telekids Musicalschool. Lola werd enthousiast en wilde zich daar graag voor opgeven. Toen de reclame later weer een keertje voorbij kwam, liet ze daarom het reclamefilmpje aan haar moeder zien en vertelde dat ze daar naartoe wilde. Nadat Lola beloofd had dat ze het zeker 1 jaar vol zou gaan houden en niet zomaar zou stoppen, mocht ze zich aanmelden.

En sindsdien gaat ze trouw elke week 1,5 uur naar de musicalschool bij de Muzerije in Den Bosch. De groepen zijn ingedeeld op leeftijd. Er is een groep van 3 t/m 6 jaar. Daar zitten zo'n 15 kinderen in, omdat er nog niet zoveel jonge kinderen op de musicalschool zitten. Lola zat eerst in de groep van 7 t/m 8 jaar, maar nu gaat ze een groepje hoger en daar zitten zo'n 30 kinderen in. In het begin vond Lola het wel spannend. Alle leerlingen kwamen uit Den Bosch en omstreken, maar Lola kende er niemand. 'Gelukkig had ik toen al snel een vriendinnetje. Die stopte er na een tijdje mee. Maar al gauw had ik weer 3 goede vrienden: Milan en Kiki uit Zaltbommel en Diem uit Gemert.'

Per jaar worden er 2 optredens gegeven. Een winteroptreden voor de ouders en een zomeroptreden voor groot publiek. Bij een zomeroptreden zitten er wel 1000 mensen in de zaal.

De Telekids Musicalschool is namelijk een landelijk organisatie, met scholen door het hele land. Tijdens de zomershow komen al deze verschillende scholen bij elkaar. Elke school heeft een gedeelte geoefend en tijdens de zomervoorstelling smelten al deze stukjes samen tot één grote show.

Maar om een optreden te kunnen geven, moet er natuurlijk wel eerst geoefend worden. 'Voor elk optreden hebben we een nieuw stuk, dus we moeten twee stukken per jaar leren', vertelt Lola. 'We beginnen de les in een zaal met een grote spiegel. Daar krijg je een juffrouw toegewezen. Hoe het lesuur begint ligt een beetje aan welke juf je hebt. Juf Daniëlle begint

bijvoorbeeld met een beweegspelletje. Ze zet muziek op en dan mag je rondjes gaan rennen. Daarna begint de echte les. Dan moeten we allemaal om Daniëlle gaan zitten. We krijgen een stuk toegewezen om te oefenen. We gaan eerst de tekst verdelen. Daarna gaan we het dansen oefenen als we dat een beetje kunnen, gaan we het stuk oefenen.' Thuis kan de tekst vooraf gedownload worden en kan Lola zich alvast voorbereiden door de tekst al een beetje te leren. 'Dat is wel handig, want dan hoeft je niet alles nog in de les te leren.' Dansen en zingen tegelijk hoeft Lola nog niet. 'Dat is voor de oudere leerlingen. Die moeten dat wel tegelijk kunnen.'

Tijdens een voorstelling kan niet iedereen dansen, acteren en zingen. Daar zijn te weinig rollen voor. Maar dansen doet in ieder geval iedereen. 'Sommige kinderen krijgen een tekst toegewezen. Dan zegt de juffrouw dat jij iets mag doen en dan vraagt ze of je dat ook wilt doen. Je mag dus zelf aangeven of je het wilt/durft of niet.'

Dansen en acteren vindt Lola erg leuk. 'Bij het acteren lijkt het soms net alsof het echt gebeurt, alsof je er echt in zit en je niet meer acteert.' Zingen vind Lola ook wel leuk, maar ze vindt het soms moeilijk om de tekst te onthouden als het grote stukken zijn. 'Ik ga liever voor de kleinere stukjes tekst.'

Bij de voorstelling van afgelopen zomer, mocht Lola ook een stukje acteren. Dat vond ze erg leuk om te doen. Het was ook erg leuk om samen met alle musicalscholen op te treden. Tijdens zo'n zomervoorstelling is het een heel georganiseerd, met de nodige drukte en stress. Iedereen moet de juiste kleding hebben, opgemaakt worden, het decor moet er mooi

uitzien, de laatste stukjes worden nog gerepeteerd. Maar uiteindelijk komt alles perfect bij elkaar en begint show. Uiteraard met de nodige aanmoediging van de docenten. 'Voordat we opgaan zeggen ze tegen ons 'toi toi toi.'

De musicalschool is voor kinderen t/m 18 jaar. Alle kinderen mogen meedoen. Het gaat op de musicalschool vooral om het plezier. Er bestaat echter ook een TopClub voor de talenten. Zij krijgen meer uren les per week. Daar kom je niet zomaar in. Je moet auditie doen om te laten zien wat je kunt. Naar aanleiding van de auditie krijg je te horen of je genoeg talent hebt om bij de TopClub te mogen. Of Lola ook een keer auditie wil gaan doen bij zo'n Topclub, weet ze nog niet. Nu is ze daar in ieder geval nog niet mee bezig. Voor nu gaat het haar vooral om het plezier, samen met haar vrienden.

Jenny van den Broek

Nederhemert-Zuid: Jan Kastelijn

Gesprek op 't Eiland met Jan Kastelijn

Jarenlang runden zij de Speeltuin op 't Eiland. Als je van de dijk naar beneden komt en 't Eiland oprijdt, tref je het huis van Jan en Betsie Kastelijn als eerste aan je linkerhand. Met grote letters staat er sinds mensenheugenis Huize Hamert op de gevel. In deze rietgedekte woning zijn de kinderen Willy en Richard opgegroeid. Beide kids zijn al weer lang geleden uitgevlogen en ook Betsie woont al sinds 2004 niet meer thuis. Zij wordt verzorgd in 't Zonnelied te Ammerzoden.

Welkom

Jan (1934) opent voorzichtig de voordeur en schuifelt met een ondersteunende kruk de keuken in. "Ja Hendrik, de jaren beginnen te tellen. Ik word een daggie ouder. Hedde munne nieuwe waogen op d'n dam zien stoan?" En inderdaad zag ik zijn nieuwe bolide met een maximumsnelheid van 45 kilometer per uur. Jan schenkt wat te drinken in. Als gast heb ik op deze bloedhete zomerse middag zin in een koud glas water, terwijl de gastheer zichzelf trakteert op een witte wijn. Jan ontpopt zich als een directe prater en toch twijfelde hij of die Dorpskrant wel iets voor hem was. Nog voordat de eerste vraag op tafel wordt gelegd, zegt Jan: "Nou, zeg het maar, wa wilde weten?"

Heb je altijd op 't Eiland gewoond?

"Voor de oorlog geboren in Heusden en na de oorlog een melkzaak begonnen. Vijftien jaar lang stond ik om zes uur 's morgens op om de

wagen op de melkfabriek te laden. Om zeven uur stond ik bij de eerste klant op de stoep. Tijd voor een praatje was er niet want ik wilde op tijd klaar zijn. Betsie (1932) woonde ook in Heusden; haar vader Bas Boere was én verantwoordelijk voor hotel Het Wapen van Amsterdam én voor de Speeltuin op 't Eiland. Ik vond haar een leuke en vlotte meid en we regden verkering."

Zomaar opeens?

"Ach je weet hoe dat gaat. Ik hielp wat mee in de Speeltuin. Een knipoog hier, een lachje daar. Zo is het gekomen denk ik. Mijn schoonvader had een drukke baan en hij was maar wat blij met zijn hardwerkende dochter die in de praktijk de Speeltuin runde. Betsie en ik namen in 1972 een slimmerik in de arm en die hebben we uit laten rekenen of het haalbaar zou zijn als wij samen de Speeltuin zouden gaan beheren. Niet veel later (in 1973) heb ik de melkzaak in Heusden verkocht en zijn we op het Eiland komen wonen. We werkten keihard en dat van Pasen tot en met de Herfstvakantie. In de maanden die volgden deed ik klusjes, knapte ik een speeltoestel op, werd er geschilderd enz. In al die jaren is onze Speeltuin niet of nauwelijks veranderd en juist dat zorgt voor een mooi stuk nostalgie. Want wees eerlijk, waar vind je nog zo'n ouderwetse tuin waar je als ouders heerlijk onder de bomen kunt toeven terwijl de kinderen zich op de schommel en glijbaan vermaken?"

Hadden jullie een heldere taakverdeling?

"Jazeker. Betsie bleek een ware keukenprinses. Ze kon koken als de beste. Ik durf te zeggen dat haar kookkunsten tot ver in de omtrek bekend waren. Ze verrichtte haar werk met hart en ziel en dat proefde je. Ik schonk de glazen in en als het niet te druk was, liep ik mee in de bediening. In de zomermaanden aten we dagelijks in ons eigen restaurant en dat was echt niet altijd friet. Betsie vroeg nooit wat ik wilde eten; ze verraste me steeds opnieuw met een lekkere hap. Lange dagen, te beginnen met alles klaarzetten, het terras netjes maken en vaak aan het eind van de dag nog gehaktballen draaien voor de volgende dag"

Ook op zondag was je open

Jan laat zijn ogen rollen en verheft zijn stem. "Ja natuurlijk. Wat dacht jij dan? Het weekend was voor ons inkomen cruciaal. Lamballen was er bij ons niet bij. Er moest gewerkt worden en wie daar moeite mee had, kon al snel zijn fiets naar huis pakken."

En je kinderen, moesten die meewerken?

"Jazeker. Willy is uiteindelijk verhuisd naar Griekenland en is daar met haar partner actief in de toeristenindustrie: kamperen, bootje verhuren enz. Onze Richard heeft eerst in diverse horecazaken gewerkt waaronder KLM en is uiteindelijk in 1992 bij ons in de Speeltuin

gekomen. Moeder en zoon stonden samen in de keuken. Een mooi stel. Jammer dat de gezondheid Betsie in de steek heeft gelaten. Een infarct zorgde er in augustus 2002 voor dat haar leven van het ene op het andere moment veranderde. Opeens kon ze niet meer lopen en ook praten werd plotseling heel moeilijk. Verdrietig voor haar maar ook verdraaid lastig voor haar omgeving want communiceren is na zo'n infarct niet bepaald gemakkelijk. En aangezien ik kort aan de steel ben, botst dat helaas wel eens. Richard moest de keuken alleen leiden en toch bleef de kwaliteit op niveau. Geweldig toch."

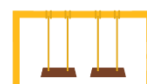
Ben je trots op je kinderen?

"Da's een vraag waar ik nog niet eerder over nagedacht heb. Maar het antwoord is -ja-, Betsie en ik zijn trots op onze kinderen. Nu ik boven de tachtig ben, kom ik steeds minder vaak op de Speeltuin. Zo'n oude man loopt alleen maar in de weg en ik zie heus wel dat Richard die toko alleen kan draaien. Of ik bang ben voor de toekomst? Heeft het zin om me daar zorgen over te maken? Als er al een hemel is, ben ik daar dan welkom? Tja...ik zie wel hoe het loopt. Koken doe ik nog zelf maar hoelang nog? Misschien is TafeltjeDekje wel hartstikke lekker...."

Er komen veranderingen?

"Nou, die zijn er al jaren hoor. Die mooie tijd dat Betsie en ik samen de zaak runden, komt echt niet terug. Achterom kijkend leek het allemaal zo vredig. Overbuurman Tom van Heemskerk leverde groente en aardbeien uit de eigen moestuin. Het goed lopende botenbedrijf EISTA van de baron zorgde voor extra klandizie. Maar ook 't Eiland is veranderd. Veel oud-inwoners zijn óf overleden óf verhuisd. Op mijn leeftijd is het niet altijd gemakkelijk om nieuwe contacten te leggen met nieuwkomers. Moeite heb ik met het geheugen en ook dat is ouderdom. De krant heb ik in vijf minuten uit. Lopen wordt moeilijk, zelfstandig aankleden kost extra inspanning, emoties zitten op mijn oude dag dichtbij. Gelukkig heb ik nog altijd eetlust en tap ik dagelijks een paar glaasjes."

Henk Poelakker

Nederhemert-Zuid: Willem Witjes

Willem Witjes

8 november 1884 – 14 februari 1962

Enige tijd geleden heb ik geschreven over twee Joodse meisjes, die door Willem Witjes tijdens de oorlog werden opgenomen en zo de oorlog door kwamen. Maar over Willem Witjes zelf is ook genoeg te vertellen.

Hoe kwam hij in Nederhemert terecht? Hij was van een echte Haagse familie, daar bracht hij zijn jeugd door. Zijn vader overleed jong, dus hij moest meehelpen de kost verdienen en leerde zichzelf het werken met glas in lood en schilderen. Omdat hij zo ontzettend vriendelijk was, kon hij ook bij 'moeilijke' bazen werken, waar hij toch ook weer veel leerde. Tijdens de eerste wereldoorlog, 1915-1917, kreeg hij een koninklijke beurs om te studeren en daarmee reisde hij ook naar het buitenland, Parijs, Italië. Hij sloot zich niet aan bij een groep schilders, maar hij werkte naar de natuur, zoals de schilders van de Haagse School. Er kwamen verschillende tentoonstellingen van zijn werk, o.a. in de Pulchri Studio in Den Haag, waar ook andere schilders van de Haagse School exposeerden, maar later ook in Den Bosch, waar hij leraar werd, en in andere steden in Nederland. Hij trouwde met Nettie ten Sijthoff, die uit een deftige Amsterdamse familie kwam. Toen hij net getrouwd was en zijn dochter Tessa was geboren, brak de oorlog uit. Hun huis in Scheveningen werd gebombardeerd, dus moesten ze een andere woning zoeken. Willem was al meer in Nederhemert geweest. Hij had er al eens een schilderij gemaakt van De Hoef.

Door de familie van Wassenaer kon op het Eiland het huis aan de Kasteellaan huren, nu nr. 15. Dat stond leeg nadat de familie van Kooten naar het Heusdense Veerhuis was verhuisd. Nu hij niet meer naar het buitenland kon, vond hij hier weer nieuwe onderwerpen, huizen op het Eiland en verderop in de Bommelerwaard.

Op zijn zwerftochten door de omgeving ontdekte hij ook in Bern een oude schuur, van achteren een schuur, van voren een merkwaardige monumentale voorbouw. Omdat Willem met iedereen aan de praat kwam leerde hij ook de eigenaar kennen: Buijs uit Herpt, die het de laatste jaren al niet meer gebruikte, er stonden alleen nog een paar oude werktuigen in. Willem kon het huren, zodat hij een groot atelier had. Maar zijn belangrijkste plan was om het zo goed mogelijk op te knappen. Hij maakte zelf een veldsmidse waar hij ijzer bewerkte tot gehengen. Zijn ogen zochten overal de omgeving af. Wat hij kon gebruiken vroeg hij en niemand kon die aardige bescheiden man iets weigeren. Wim van den Anker, een tekenleraar uit Tiel, kwam hem vaak helpen. Maar de laatste oorlogswinter, terwijl Willem met zijn gezin geëvacueerd was naar Zuilichem, vielen de huizen in Bern allemaal ten prooi aan

geallieerde granaten. Op 6 mei was Willem een van de eersten die op het Eiland kwam kijken naar de schade. Het huis Zuidwijk was flink getroffen, dat kon hij zelf nog wel opknappen. Maar van het Hoge Huis in Bern was alles verwoest. Wim van de Anker schreef daarover:

'Wat brokken muur en verkoolde kruiskozijnen is het enige wat nog recht staat, al het andere wat zijn handen maakten is in vlammen opgegaan. De taaie nagels zullen wel ergens tussen de stenen liggen, een gedeelte van de veldsmidse steekt roestig uit het puin. Ik hoef niet te vragen waar al die schilderijen en etsen zijn en de dierbare verzameling van andere kunstenaars. Er is niets gaafs meer over. Op mijn vraag 'Wat nu?' komt het antwoord dat ik nimmer zal vergeten: 'We bouwen het weer op!' Op weg naar huis denk ik 'Hij doet het vast, maar waar haalt hij de energie vandaan?'

Willem begreep wel dat deze restauratie zijn eigen middelen te boven ging en riep de hulp in van de Rijksdienst voor de Monumentenzorg. Het onderdeel van de middeleeuwse abdij Berne was immers al vanaf 1927 een rijksmonument. Hoezeer die Rijksdienst druk in de weer was met alle andere verwoeste monumenten wist Willem alweer door zijn beminnelijkheid en ook zijn zelfwerkzaamheid voldoende hulp te verzamelen om het oude Huis inderdaad te herstellen. Hij maakte er een prachtig geheel van, de oude vooroorlogse schuur is nu niet meer te herkennen. Alleen de lage buitenmuur duidt nog de omvang van die schuur aan. Architect Dick Verheus en aannemer D. van Vianen uit Ammerzoden maakten wel tekeningen en berekeningen, maar Willem deed zelf het meeste werk. Hij kreeg daarvoor ook advies van professor

Renaud, die voor restauratieonderzoek in Nederhemert en Heusden kwam. Renaud kon het werk van Willem wel waarderen: *'Een bekwamer, geestdriftiger en ijveriger bouwheer had Monumentenzorg niet kunnen vinden!'* schrijft hij in een boekje over Willem Witjens. Het was dan wel prachtig authentiek gerestaureerd huis, het was geen comfortabele woning. In de winter was het er bijna niet warm te stoken met alleen het haardvuur in de manshoge schouw. Willem zei daar zelf over: *'Ja, ik heb altijd veel plezier in mijn werk gehad, ik heb een hoop geluk gehad en altijd iemand naast mij gehad die mij aanmoedigde en op kon vangen. Ik had later niet kunnen doen wat ik gedaan heb als Net er niet geweest was. Zij stond altijd klaar en maakte veel mogelijk. Het is soms niet gemakkelijk om hier te wonen. Wij zijn per slot geen Karel de Stoute of Jacoba van Beieren, maar wij hadden er plezier in..'* De zomers in de prachtige tuin met fruit en moestuin waren dan een extra beloning.

Op de plaats van de vroegere stal bouwde hij een tweede woongedeelte waar hij gastvrij jongere collega's kon huisvesten. Zo kwam daar Wim Noordhoek, fotograaf, met diens vrouw en dochter naar Berne. Maar ook jongere kunstenaars die in Den Bosch op de kunstacademie studeerden waren welkom, voor kortere of langere tijd.

Willem Witjens schilderde en tekende op de vele reizen die hij maakte. In de jaren 1955-56 kreeg hij van de Rijksdienst voor de Zuiderzeewerken de opdracht om schetsen te maken van dat omvangrijke werk. Zelf had hij een grote voorliefde voor eenvoudige boerenhuizen en dan liefst in de sneeuw. Hier zijn een aantal schilderijen van de kerk en huizen in Nederhemert, gemaakt tijdens de oorlogsjaren.

Zaltbommel 3 mei 2018

Trees Blom

Op de schilderijen ziet u het volgende:

- Eilandse kerk met het huis van Hannes Vos en het schoolhuis.
- Huis van gebroeders Willem en Bertus de Bree. (nu Kasteellaan 14)
- Maasdijk met huis Lesage, in de verte de kerk en de molen.
- Het jachthuis. (naast de Speeltuin)
- Het Rechthuis aan de Kasteellaan.
- De Eilandse kerk vanuit Kasteellaan 15 met De Hoef.

'Quiz Night' Oranje vereniging

Vrijdagavond 2 november organiseert Oranjevereniging 'Oranje Trouw' weer de jaarlijkse quizavond. Dit keer een verrassende avond in een geheel nieuw jasje. Zijn jullie ook nieuwsgierig? Doe gezellig mee! Gegarandeerd een leuke geldprijs voor iedereen, hoe meer goede antwoorden hoe hoger het bedrag!

Wanneer? Vrijdag 2 november 2018

Waar? Dorpshuis 'de Gaarde' Nederhemert

Hoe laat? 20:00 uur

Deelname is gratis!

40 jaar getrouwd!

Arie en Bertha Verheij 40 jaar getrouwd.

Feest was er op zaterdag 8 september aan de Schoolstraat 1a, want Arie (67) en Bertha (68) Verheij waren die dag 40 jaar getrouwd. De maandagmorgen daarna heb ik even een gesprek met het echtpaar en maak ik een foto. Wij gaan zitten in het prachtige zomerhuis dat Arie afgelopen zomer gebouwd heeft. Wat ziet alles er keurig afgewerkt uit. Dat begrijp ik wel, want Arie is altijd van beroep timmerman geweest en dat kun je duidelijk zien, alles strak afgewerkt. Buiten in de "achtertuin" van Arie en Bertha, op het schoolplein, spelen de kinderen. Het echtpaar heeft zelf 3 kinderen en 8 kleinkinderen die in Nederhemert, Andel en Zuilichem wonen. Arie, geboren aan de Molenstraat 123 in 1951, zoon van Cees en Anna Verheij. In 1978 trouwde Arie met Bertha en de jaren daarvoor bouwde hij zelf een huis, twee onder een kap, samen met Lenard en Maaike Struijk. Die zijn nu al 40 jaar hun burens. Ik vertelde al dat Arie van beroep timmerman is en eerst bij Hobo Nederhemert 3 jaar gewerkt heeft. In die tijd werd ook de boerderij van zijn ouders aan de Zietfortseweg gebouwd door Hobo, waar Arie overdag aan mee werkte en in de avonden in zijn vrije tijd verder aan werkte. Bij Korteweg in Breda werkte hij 43 jaar tot aan zijn pensioen toe. Maar nu is hij nog steeds actief hoor. Hij gaat in de wintermaanden op dinsdagen schaatsen op de schaatsbaan in Breda, want schaatsen is een grote hobby van hem. Hij is lid van de Dorpsraad in Nederhemert en doet vele klusjes in het dorp vanuit de Dorpsraad. Verder bestuurslid van de Seniorenclub en dan helpt hij ook mee tijdens de open eettafel die elke maand in het dorpshuis wordt gehouden. Ook zit hij al 36 jaar in het bestuur van Veilig Verkeer Nederland afd. Nederhemert en ontving voor al

zijn vrijwilligerswerk op 20 november 2017 een koninklijke onderscheiding als Lid in de Orde van Oranje-Nassau. Toen de Hersteld Hervormde kerk verbouwd werd heeft Arie daar ook veel aan gedaan. Lid van de dorpshuiscommissie is hij ook en voor het dorpshuis houdt hij het tuintje bij.

Hij gaat ook graag fietsen met zijn vrouw, maar zegt Arie: 'wij zijn mooi weer fietsers'. Anneke, de dochter van Arie en Bertha, heeft vele jaren gevaren met haar man Eliza met het schip Hamaritha, veel naar Duitsland over de Rijn en Moezel. In die tijd gingen Arie en Bertha nog al eens mee varen.

Ook gaan ze graag een week in april en oktober op werkvakantie in Holten op een kleinschalig vakantiepark. Arie en Bertha werken dan 4 morgens van 8.30 uur tot 12.30 uur. Arie verricht dan timmerwerk en tuinklussen. En Bertha geeft de vakantiehuizen een goede beurt en doet dat met veel plezier. "Wij leren daar veel mensen kennen, want geregeld zijn daar 10 of 11 echtparen".

Nu wij het toch over Bertha hebben: Ze is geboren in Aalst, 'de Rietschoof' noemde men dat. Op Maasdijk 43, een nu nog bestaande woning. Ze was een dochter van Willem en Aarigje Valk. De moeder van Bertha heeft nog vele jaren in Nederhemert gewoond in een aanleunwoning bij haar dochter Corrie Oomen in de Nieuwstraat. Ze heeft veel in het huishouden gewerkt vertelt Bertha en ze is 4 jaar lang oppas-oma, 2 dagen in de week. "Nu niet zoveel meer, maar toch nog wel geregeld oppassen hoor". vertelt ze. Maar Bertha doet dat met liefde. Ze gaat ook naar de seniorenmiddagen als er iemand wat komt vertellen of een lezing komt houden. Arie en Bertha zijn gelukkig nog redelijk gezond en zijn altijd bezig.

"Zaterdag 8 september hebben wij eerst 's morgens met de kinderen en kleinkinderen het ontbijt hier thuis gehouden. Een fotosessie gehouden in de tuin van het landgoed van C. Oomen (een zwager van hen).

In de middag een receptie in dorpshuis 'De Gaarde' waar velen het bruidspaar kwamen feliciteren.

"Wij wijken niet uit naar andere locaties, want wij hebben altijd onze recepties in het dorpshuis

hier gehouden want dit is een gebouw in Nederhemert waar iedereen gebruik van kan maken en dat hebben wij ook gedaan. In de avond hebben wij met ongeveer 70 personen (naaste familie) in het dorpshuis gegeten. Wij kunnen terugzien op een fijne dag en zijn dankbaar dat wij dit hebben mogen beleven", aldus Arie en Bertha.

Dirk Brugmans

Oud-burgemeester H. de Kort overleden

Oud-burgemeester Henk de Kort overleden.

Woensdag 15 augustus is de oud-burgemeester van de toenmalige gemeente Kerkwijk, Henk de Kort, op 84-jarige leeftijd overleden in verzorgingshuis 't Slot te Gameren. Maandag 20 augustus is de oud-burgemeester begraven op de algemene begraafplaats in Bruchem.

De molen aan de Maasdijk in Nederhemert stond die maandag in rouwstand want Nederhemert viel toen ook onder de gemeente Kerkwijk en Henk de Kort heeft ook in die jaren veel gedaan voor de gemeenschap in ons dorp.

In 1970 kwam De Kort voor de ARP in de gemeenteraad van Kerkwijk.

Vier jaar later werd hij wethouder en locoburgemeester. Hij zou in eerste instantie waarnemend burgemeester van Kerkwijk worden, voor 15 maanden, om de tijd tot de gemeentelijke herindeling te overbruggen.

Het liep echter anders, de herindeling ging voorsnog niet door en in december 1988 werd hij alsnog de vaste burgemeester en bleef dat tot 1 januari 1999. Toen kwam zijn functie te vervallen omdat Kerkwijk alsnog aan de gemeente Zaltbommel werd toegevoegd.

In 2001 werd hij uitgeroepen tot ereburger van de gemeente Zaltbommel.

Dirk Brugmans

Uit het verleden

Uit het verleden.

In de laatste Dorpskrant, staat een beschrijving van de bewoners aan den Hoek in Nederhemert.

Na het lezen van de bijdrage van Arie van 't Vèer, (Arie Smits) wil ik graag een aanvulling geven. In dit stuk wordt de naam van mijn vader Johan van Herpen genoemd. Zeker import? Ja, maar wel getrouwd mee een echte Hèmertse.

Mijn vader zag het levenslicht in 1894 in Rijswijk NBr., tweede zoon in een gezin van acht kinderen. (Zeven broers hadden een zuster en een zuster had zeven broers). Wat ik uit zijn verhalen weet is dat hij als slagersleerling in Scheveningen heeft gewerkt en uiteindelijk bij Slager Janson in Heusden is terecht gekomen. Wat de verbinding met Nederhemert was, is mij niet bekend. Wellicht had Janson klanten op het Eiland en in Nederhemert. Thuis werd over die periode weinig of niet gesproken.

In 2005/2006 kwam ik Marus de Post tegen. Die had met zijn tante Aria Oomen-van Heemskerk gebuurt. Ze hebben toen gesproken over het eerste huwelijk van mijn vader. Mij was wel bekend dat mijn vader voor de tweede keer getrouwd was, maar wist over het eerste huwelijk weinig of niets. Sterker nog, toen ik 16 was, werd mij in Well gevraagd of mijn vader gescheiden was. Ik stond met mijn mond vol tanden en had geen antwoord. Durfde het thuis ook niet te vragen. Er rustte een taboe op.

Naar aanleiding van de ontmoeting met Marus Vos, ben ik via internet in het streekarchief Bommelerwaard gaan zoeken in de burgerlijk stand van Nederhemert. Uit dit archief heb ik de trouwakte van zijn eerste huwelijk opgediept.

Op 3 november 1927 is hij getrouwd met Adriana Bruygom, dochter van Cornelis Bruygom (1865- 1922) en Catherina de Kuyper (1869-1942). Als getuigen tekenden Marius van Heemskerk (Maske van Jutte), oom van de bruid, en Jacob van Herpen, mijn vaders tweelingbroer. Op 20 augustus 1928 wordt er een levenloos meisje geboren. Op 29 januari 1929 is Adriana Bruygom overleden, oud 25 jaar en 3 maanden.

Uit de archieven van het Nieuwsblad (in de volksmond "Het Heusdens krantje") kom ik drie advertenties tegen: 1 januari 1929: 'Johs. Van Herpen Slagerij _Nederhemert, wenscht vrienden, bekenden en begunstigers een voorspoedig 1929".

Op 30 januari 1929 een overlijdensadvertentie van Adriana Bruygom, in de ouderdom van 25 jaar en 3 maanden.

En op 1 maart 1929 een dankbetuiging voor de ondervonden deelneming bij het overlijden van onze geliefde Echtgenoot en Dochter.

Mijn vader bleef achter met zijn schoonmoeder. Op 1 maart 1939 trouwt hij voor de tweede keer met Adriana Wouterina Hoefnagel (1908-1971), geboren in 's-Gravenmoer. Uit dit huwelijk zijn de volgende kinderen geboren: Annie (1942-2018) en Goos (1944). Bijzonder is dat op 20 augustus 1947 een dood kind van het mannelijk geslacht wordt geboren. (Dezelfde datum als in het eerste huwelijk, 19 jaar later) Op 20 augustus 1968 is hij overleden in 's-Gravenmoer.

Wat de slagerij betreft:

Onder het platte dak was de slagerij. In mijn beleving woonden we er 's zomers omdat het daar koel was. Er stond een grote granieten toonbank en een koelkast die met ijsblokken werd gekoeld. In mijn tijd heeft er nooit een slachting plaatsgevonden. Er was toen aan de stoepkant een ingang en dat werd de winkel genoemd. Ook kan ik me niet herinneren dat hij als zodanig in gebruik was. Wel ben ik een paar keer mee geweest op huisslachting. En tot in de beginjaren zestig waren er wat vaste klanten waar vlees werd bezorgd. Dit kocht hij in bij Kees de slager, later bij zijn zoon Jan, de voorouders van de huidige Kees Oomen.

Tot slot nog wat over het kerkelijk leven.

Wij gingen elke zondag 2x lopend naar de Gereformeerde kerk in Wellseind. Dit is nu het woonhuis van Marietje Groeneveld-Mans en haar gezin. Hierdoor stond ons gezin behoorlijk buiten de dorpse samenleving in Nederhemert. In die tijd stond in de zomermaanden meestal een groep jongelui aan de kapelstoep en de weegbrug als wij daar ter kerke gingen. Herinneringen aan die tijd maken mij niet blij. Vaak werden we nageroepen als 'afgescheidenen". Er is niets nieuws onder de zon. Nu stappen we in de auto en het kerkelijk toerisme viert hoogtij.

Na mijn zoektocht is de band met de familie Bruygom en C.van der Vliet duidelijk geworden. De vrouw van Kees van der Vliet, was een volle nicht van de eerste vrouw van mijn vader. Op de boerderij heb ik mijn jonge jaren doorgebracht met houthakken, kippen mesten, koeien voeren etc. In de ULO-tijd hadden we op dinsdag- en donderdagmiddag vrij om huiswerk

te maken. Als dan Jana vd Vliet - Bruygom kwam vragen of 'Goosje' wat kon komen doen, was ik niet te houden. Al met al bewaar ik goede herinneringen aan mijn tijd in Nederhemert. Doordat ik met een echte Hemerste getrouwd ben, en we daar nog familie

hebben, wordt de Dorpskrant bij ons van A tot Z gelezen.
Een prachtig initiatief.

Woudrichem juli 2018
Goos van Herpen

Herinneringen aan de veiling

Herinneringen 100 jaar Veiling.

Mijn naam is Elizabeth Oomen, roepnaam Betje. Dochter van Henk Oomen en Aria van Heemskerk.

Ik vond het altijd wel grappig dat vaders familie me Betje van Henke noemde en moeders familie Betje van Aria's.

Toen ik trouwde met Lies Oomen werd het Betje van Lieske van Kees van Teunen, de veilingrijder.

In de krant las ik kortgeleden van het 100-jarig bestaan van de veiling Zaltbommel en omstreken.

Dit bracht me op het idee om een stukje over de veiling te schrijven, omdat onze familie generaties lang naar de veiling heeft gereden.

Hiervoor ga ik eerst terug in de tijd.

De opa van Lies, waar hij naar vernoemd is en dus ook Lies Oomen geheten, vervoerde al van alles naar de markt in Zaltbommel met een huifkar.

De te verkopen waren werden op de markt gelost en de boeren en boerinnen kwamen zelf naar Bommel gelopen om het op de markt te verkopen.

Moest Lies leeg terug, dan konden ze mee terug rijden en anders moesten ze ook weer te voet terug.

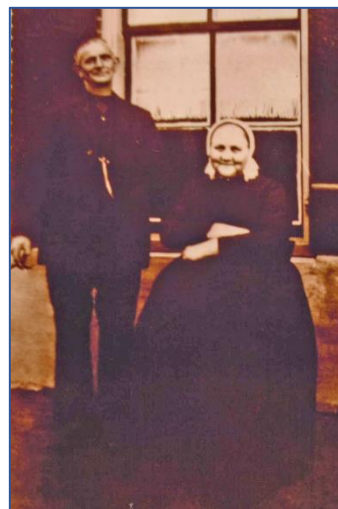
Dit is voor ons heden ten dage onvoorstelbaar.

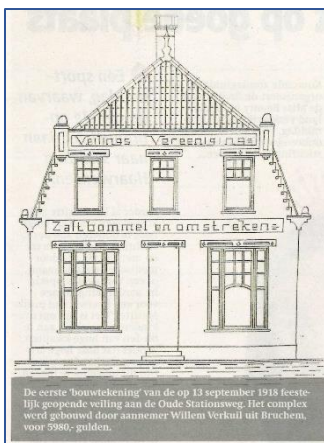
Mijn grootouders, Judith en Maske, beter bekend als opoe Jud en opa Maske, zijn in 1900 getrouwd.

Ze hebben eerst op kamers gewoond in de Molenstraat en nadat ze een erfenis van 150 gulden kregen hebben ze een huisje aan de dijk gebouwd, waar ze hun verdere leven hebben gewoond.

Dit was op een stuk land genaamd Snijershof, maar die naam hoor je niet veel. Het was altijd den Hoek. Daar ben ik geboren.

Opoe Jud ging ook naar de markt om daar eieren te verkopen.

Mijn moeder Aria trouwde in en heeft daar voor haar ouders gezorgd en ook een winkeltje aan huis gehad.

In 1917 is de Veiling opgericht. Het is mij niet bekend wanneer Kees Oomen (Kees van

Teunen) is begonnen met het veilingvervoer. Wel is mij bekend, dat hij vanaf 1 mei 1934 staat ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. Kees trouwde op 4 augustus 1934 met Maaïke Smits op 't Eiland in het Regthuis. Ze gingen er met paard en wagen heen. Hen van Aante uit de Heuf was de voerman en na de plechtigheid gingen ze naar Zaltbommel om de nieuwe brug te zien, die was geopend in 1933, en daarna terug naar huis en was het feest afgelopen.

Kees is begonnen met paard en wagen. Het was een hele rit voordat hij geladen was. De laatste stopplaats om bij te laden was in Bruchem. De baas kon intussen een dutje doen, want het paardje wist het precies en stopte uit

zichzelf bij de Tol in Bruchem. Vroeger was daar de doorgaande weg naar den Bosch en moest er tol betaald worden. Het paardje kreeg daar altijd drinken en haver.

Als het heel druk was, dan hielp Arie Smits (een oomzegger) ook wel mee. Ze reden dan achter elkaar, dat was een mooi gezicht. Twee dezelfde paardjes en wagentjes, net een tweeling. De straatfotograaf heeft dit bij de pomp in Delwijnen op weg naar huis een keertje vast kunnen leggen.

Ook in Brakel is een tijd een aardappelveiling geweest. Doordat er steeds meer aanvoer kwam moest oom Roelof (die had al een vrachtwagen) steeds meer helpen met vervoer. Lies was toen al dol op vrachtwagens. Je ziet hem hier om het hoekje kijken.

In najaar en winter was er voor de veiling niet veel te vervoeren en gingen ze venten. Ook daar moest een vergunning voor worden aangevraagd;

Samen met Jielis Oomen. Hier zijn ze in Waalwijk aan het proberen groenten en aardappelen te verkopen:

Zo zie je dat het van vader op zoon overgaat. De zoon en de kleinzonen van Jielis gaan nog steeds met fruit en eieren langs de deur om die te verkopen.

Mw E. Oomen

Door Gerrit Groeneveld

ZALTBOMMEL • Goed beschouwd is er niet heel veel veranderd in honderd jaar. Waar het om de Veiling in Zaltbommel gaat tenminste. In 1917 opgericht om de toen vaak armlastige tuinders een beter inkomen te garanderen. Nu, een eeuw later, is de coöperatie er nog steeds met de belangrijkste taak haar leden te verzekeren van een goede prijs voor hun producten. Natuurlijk, er zijn verschillen. De omzet steeg van enkele tientallen duizenden guldens naar omstreeks 54 miljoen euro in 2017. En de veiling zoekt inmiddels ook actief de verbinding met de 'buitenwereld'.

Op de veiling.

Op dinsdag 10 april 1917 komen in hotel Tivoli te Zaltbommel fruit- en groentetuinders uit de Bommelerwaard bijeen om de oprichting van een veiling te spreken. Volgens de initiatiefnemers kan een veiling bijdragen aan de welvaart in de streek. Er wordt een vereniging opgericht en ook een Naamloze Vennootschap die de veiling gaat exploiteren. In het bestuur van de 'Veilingvereniging Zaltbommel en Omstreken' neemt burgemeester Kronenburg van Driel de voorzittermer ter hand. In de dorpen die onder het werkgebied van de veiling vallen worden 'langenbehartigers' aangesteld. De eerste veilingen starten kort na de oprichting in de oude boterhal in de Waterstraat te Zaltbommel. In 1918 kan een nieuwe veilinggebouw in gebruik worden genomen aan de Stationsweg. De veiling groeit in tienertijd uit tot een van de grootste aardbeivenveilingen in Nederland.

Van de Hersteld Hervormde gemeente

Van de Hersteld Hervormde Gemeente

Meditatief

LAATSTE GANG
Catsburg

ELIA'S
Ds. J.

„Het geschiedde nu, als de Heere Elia een onweder ten hemel opnemen zou, dat Elia met Elisa ging van Gilgal. En Elia zeide tot Elisa: Blijf toch hier, want de Heere heeft mij naar Beth-El gezonden. Maar Elisa zeide: Zo waarachtig als de Heere leeft en uwe ziel leeft, ik zal u niet verlaten. Alzo gingen zij af naar Beth-El.” 2 Koningen 2 vers 1 en 2

Elia maakte zijn laatste gang. Hij zal worden opgenomen in de eeuwige heerlijkheid. De laatste gang. Dat heeft ons veel te zeggen. Ook wij gaan de laatste gang maken. Het is de mens gezet te sterven en daarna het oordeel! De laatste gang. Hoe zal onze gang zijn? Elia komt zojuist van het sterfbed van koning Ahazia. Hij is de dood der goddelozen gestorven. Welk een verschil met het einde van Elia! Hij ging het Vaderhuis tegemoet. De laatste gang. Hoe zal de onze zijn? Een van tweeën: of met Ahazia in de eeuwige duisternis of met Elia in het eeuwige licht! De laatste gang. Elia mag wandelen in het blij vooruitzicht. Hebt u ook al uitzicht? Elia had uitzicht op goede gronden. Hij reisde niet op een misschien, op een veronderstelling. Ook niet op zijn bekering. Een mens moet bekeerd worden! Doch de bekering brengt niet binnen. Dat doet genade alleen! De laatste gang. Je bekering al kwijtgeraakt? En genade alleen overgehouden? Genade niet in het hoofd, maar in het hart, op het schavot ontvangen? De laatste gang. Een goede gang. Hoe was dat mogelijk? Elia was door de Heere voorbereid! Hij was al voorbereid! Hij was al voorbereid in de eeuwigheid. Met een eeuwige liefde heb Ik u liefgehad! De liefde Gods in Christus door de Heilige Geest. Houd dat maar eens tegen. Tegen die liefde is niet te vechten. Op de weg naar Damascus komen zondaren op de knieën terecht. De laatste gang. Een zekere gang. Elia mocht rusten op het bloed des Lams,

afgeschaduwd in de bloedige offeranden. De laatste gang. Wat is het rustpunt van ons hart? Toch niet de godsdienst? Toch niet het idee van het bloed? Het ware bloed, het bloedzelf, komt achter het mes openbaar. Eerst het mes en dan het bloed. Het bloed uit het hart van het Lam stroomt na de halszaak. Zo werd het door de offeraar bij het altaar doorleefd. De laatste gang uit God, een gang met God en nu mag zijn gang in God eindigen. Wat uit God is, komt in God terecht. Wat is zalig worden toch een zeker werk! De laatste gang. Elia gaat de eeuwige liefde van de Verbondsgod tegemoet. Door de liefde naar de liefde toe om eeuwig van de liefde Gods in Christus te mogen zingen. Welk een toekomst! De laatste gang. Ik zet mijn treden in Uw spoor. Zijn we wandelaars achter de Heere door de trekkende liefde? De laatste gang. Elia heeft de hemelse gemeenschap gemaakt, voordat hij in de hemel werd opgenomen. Hij ging geen vreemde plaats tegemoet. Hij ging geen vreemd werk doen. De laatste gang. Gods kinderen leren de hemelse zaligheid smaken in Christus, die vanuit de hemel is neergedaald om hemelse genade mede te delen aan boetvaardigen. De laatste gang. De Heere zal genade en ere geven. Eerst genade en dan de ere. We zullen de eerkroon dragen. Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen. De laatste gang. Elia ging afscheid nemen van Elisa. De laatste ontmoeting. Welk een lieflijk samenzijn zal dat geweest zijn! De laatste gang. Elia wilde alleen verder. Maar Elisa wilde Elia niet alleen laten gaan. Hij wilde met zijn leermeester mee. Hij was door liefde aan Elia verbonden. Banden der liefde in de eeuwigheid gelegd. Banden uit de Hemel, banden door de hemel en banden voor de hemel. Zoete banden, die mij binden aan des Heeren lieve volk. De laatste gang. Ik geloof de gemeenschap der heiligen. Beneden en Boven. Hebt u ook Gods volk lief? Waar liefde woont gebied de Heere Zijn zegen. De laatste gang. Samen gingen zij van Gilgal naar Bethel. Bekende plaatsen. Gilgal, de plaats der gedenktekens. Door Jozua opgericht vanwege de wondervolle doorgang door de Jordaan. Elia mag zien op welk verbondtrouw van God. De laatste gang. Bethel. Daar heeft Jacob kennis aan. De ladder daalde neer van de hemel naar de aarde. Van

boven naar beneden. Bethel, huis Gods. De hemel is geopend door de Heere. Daar is plaats in het Vaderhuis met zijn vele woningen. De laatste gang. Het kan vandaag of morgen voor ons de laatste gang zijn. Hebben we de geloofskijker bij de hand, in de hand gelegd door de Heere? Het geloof is een gave Gods, neergelegd in lege handen. De laatste gang. Maakt u gereed voor de laatste gang. Dat is een eis en een belofte tevens. Wat de Heere eist, wil Hij nog schenken. De laatste gang. Die dichter wil ermede bekend gemaakt worden: „Ontdek mijn levenseind aan mij”, Psalm 39. de laatste gang. O Sion, weldra is de strijd gestreden. Nog enkele stappen en we zijn Thuis. Met Elia bij de Heere. De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren. O heerlijk erf, Gij kunt mijn ziel vervoeren.

Wat wij geloven en belijden
De Nederlandse Geloofsbelijdenis
(Guido de Brès)

Artikel 7

**VOLKOMENHEID DER HEILIGE SCHRIFT
OM ALLEEN TE ZIJN EEN REGEL DES
GELOOFS**

Wij geloven dat deze Heilige Schrift den wil Gods volkomenlijk vervat, en dat al hetgeen de mens schuldig is te geloven om zalig te worden, daarin genoegzaam geleerd wordt. Want overmits de gehele wijze van den dienst dien God van ons eist, aldaar in het lange beschreven is, zo is het den mensen, al waren het zelfs apostelen, niet geoorloofd anders te leren dan ons nu geleerd is door de Heilige Schriften; ja, al ware het ook een engel uit den hemel, gelijk de apostel Paulus zegt. Want dewijl het verboden is den Woorde Gods iets toe of iets af te doen, zo blijkt daaruit wel dat de leer daarvan zeer volmaakt en in alle manieren volkomen is. Men mag ook gener mensen schriften, hoe heilig zij geweest zijn, gelijkstellen met de Goddelijke Schriften, noch de gewoonte met de waarheid Gods (want de waarheid is boven alles), noch de grote menigte, noch de oudheid, noch de successie van tijden of personen, noch de conciliën, decreten of besluiten; want alle mensen zijn uit zichzelf leugenaars en ijdelers dan de ijdelheid zelve. Daarom verwerpen wij van ganser harte al wat met dezen onfeilbaren regel

niet overeenkomt, gelijk ons de apostelen geleerd hebben, zeggende: Beproeft de geesten of zij uit God zijn. Insgelijks: Indien iemand tot ulieden komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis.

***Verhaal voor de jeugd en de kinderen (wordt
vervolgd)***

“Grootvaders jeugd”

't Liep tegen het eind van augustus, toen wij in de nabijheid der straat van Gibraltar kwamen. "Gelukkig", hoorde ik de stuurman zeggen, "we zijn 't roversgebied haast uit, en 't is zonder moeite gegaan". Den volgenden morgen was ik ternauwernood uit mijn kooi op dek, toen ik de uitkijk die in de mast zat hoorde roepen: "Een zeil aan bakboord!" Ik keek in die richting en bespeurde weldra een vaartuig. Ik tuurde en tuurde nog eens, terwijl intussen de een na de ander op 't dek verscheen, en 't zelfde deed als ik. Eensklaps was 't, als ging mij een koude rilling door de leden. Ik had het driehoekige zeil ontdekt. 't Was een kaper! Zonder een woord te spreken draaide ik mij om en snelde naar beneden om de kapitein op te zoeken. "Kapitein", riep ik, "een kaper in 't gezicht!" "Ik weet het al, jongen", antwoordde de schipper, zo bedaard als had ik hem verteld, dat de koffie klaar was. Ik ging heen en vond nu alle man verenigd op het dek. Het roverschip naderde snel, men kon duidelijk de zeilen en de rode vlag onderscheiden. "We zullen moeten vechten", sprak de bootsman, terwijl hij een bedenkelijk gezicht trok. "Ik denk ook, dat de lange stukken er bij te pas zullen komen", sprak een ander. "Je moet weten Jan, dat zijn scheepskanonnen", voegde grootvader er bij. "Daar is de kapitein!" Riepen verscheiden stemmen, "let op; nu zal 't ernst worden". Voor 't ogenblik echter deed de schipper niet anders dan een lange, onderzoekende blik werpen op het roversschip dat al nader kwam. Toen gaf hij 't, bevel alle zeilen bij te zetten. We hadden een gunstige wind, en er was dus kans dat we de vijand ontliepen. Blijkbaar wilde de schipper dat; ik hoopte en misschien velen met mij - dat het gelukken mocht. Maar zo was het niet; onze schoener was bijzonder zwaar geladen en kon op verre na niet zo vlug zeilen als het snelle, ranke kaperschip. Nog een ogenblik en daar floot een kanonkogel door het grote zeil en wel zo goed gericht, dat het in een ogenblik aan farden hing. We begrepen dat het ernst werd. Aller ogen waren gericht op de kapitein; ieder

wachtte zijn bevelen af. Maar tot onze grote verwonde-ring bleven de woorden: "alles klaar voor 't gevecht" ditmaal uit. "Lange Lourens" stond doodkalm met de handen in de zakken zijn pijpje te roken en gaf bevel bij te draaien. "Wat is dat?" vroeg Jan. "Dat wil zeggen zo te sturen, dat we het andere schip niet ontluchten, maar nader konden komen. De rover begreep, dat we hem niet durfden weerstaan.

Weldra was hij vlak bij ons en kon ik de ruwe, geelbruine gezichten der rovers onderscheiden. Ze hadden hun kanonnen gereed en bovendien was elk man zwaar gewapend. Geweren, pistolen, klingen, dolken en pieken flikkerden in' de zonneschijn. 't Was een mooi gezicht, maar ik gevoelde toch in dat ogenblik zoveel berouw als haren op mijn hoofd, dat ik ooit zo dwaas was geweest op zee te gaan.

Uit vroeger jaren: 'Water'

Water 2

Ieder voorjaar moest de stal geschrobd worden, dat was een heel werk. Er werd een grote bak onder

de pomp gezet die men vol pompte en vandaar met emmers alles proberen zo nat mogelijk te houden om de vloer en de muren te laten weken. Daarna met bezems zo schoon mogelijk schrobben. Toen het leidingwater kwam was dat een grote verlichting. Wanneer de muren opgedroogd waren, haalde men bij de timmerman kalk om de muren te witten. Sommigen deden in het najaar voor de koeien op stal kwamen de stalmuren behangen met oude kranten. In het begin was die tijdens het melken nog even te lezen maar de koeien spetterden er al gauw bruine vlekken op.

Sommige mensen haalden het water uit de Maas. Tegenover ieder huis aan de dijk lag aan de buitenzijde een trapje van basalten. De meesten hadden een juk, dat is een houten draagblok die in de nek paste, met aan ieder kant een ketting waar men emmers aan kon hangen. Zo haalde men daar het maaswater mee. Ik heb een man gekend die het water met zo'n juk aan het veer haalde. Als hij thuiskwam gooide zijn vrouw de emmers over het terras leeg. Ik had weleens medelijden met die man want ik vond dat zij er wel erg kwistig mee omging. Hij moest die rit nogal eens herhalen voor zij er genoeg mee nam dat het genoeg was. Grondwater was ongeschikt voor een terras omdat dat op den duur bruin werd van het ijzer dat erin zit.

Sommige gezinnen die aan een sloot woonden met helder water, gebruikten dit om te schrobben. Het was ook geschikt voor consumptie, maar dan moest het wel eerst gekookt worden. Dat kunnen wij ons niet meer voorstellen. Vroeger liep bij de meesten het afvalwater van de pomp gewoon over het erf.

Toen de waterleiding er was, veranderde er veel. Er kwam veel meer afvalwater, de beerput verdween en er kwamen septictanks voor in de plaats en verder ook douches en wasmachines. Er werden buizen aangelegd naar greppels en sloten. Ik weet nog dat de eerste huizen in de Tuinstraat gebouwd werden en het afvalwater achter die huizen in een slootje liep. Dit slootje liep met buizen onder de Molenstraat door de polder in. Vooral in de zomer was het verschrikkelijke bende aan vliegen en stank. Gelukkig kwam er een kleine 15 jaar na de waterleiding in de Molenstraat riolering. Maar toen zadelden ze er een ander mee op want ze legden op de uiterwaard buizen in de grond en pompte die troep bij Wijk en Aalburg de Maas in. Terwijl ze enkele kilometers verderop het water uit de Maas pompten voor drinkwater in Den Haag.

Voor er wasmachines waren had men teilen waar de kleding in geweekt en gewassen werd. Wassen gebeurde altijd op maandag en dat kwam omdat men zich altijd op zaterdag waste en verschoonde.

Nu zijn er mensen die iedere dag onder de douche gaan maar dat was toen niet. Als je vuile kleren aan had trok je wel iedere keer schone

aan, maar wassen was maar een keer per week. De meeste mensen hadden een wasplank, sommigen een wasbord. Deze stond dan schuin in de teil waar het wasgoed op gelegd werd. Dan pakte men een harde wasborstel en stond men te schrobben om er de vieze plekken weg te werken.

Deze teilen werden ook gebruikt om kinderen in te wassen. Men moest dan eerst het water op temperatuur brengen. Als het mooi warm weer was zette men de teil in het achterhuis of buiten. Wanneer het koud was, zoals in de winter, dan stond hij naast de kachel. Je moest dan goed oppassen wanneer je ging staan, zodat je met je billetjes niet tegen de kachel aankwam want dan moest men op de blaartjes zitten. Bij een bepaalde leeftijd werd er een kleiner teiltje in een andere kamer op tafel gezet, en ging je daar je eigen staande staan wassen. Sloten zaten er toen niet op de binnendeuren, dus

zetten men een stoel voor de deur tegen pottenkijkers. Sommige van mijn zusters wassen zich op zolder. Maar dan was het buiten

wel oppassen, want als zij schoon waren gooiden zij, zonder op of om te kijken, het waswater door het zolderraam. Hier in ons dorp woonde een man die ging met mooi weer, ieder zaterdag, bij ons aan de Maas zich helemaal inzeppen, zwom dan een rondje en kon er weer een week tegen. Tegenwoordig zijn er mensen die, als ze in de Maas gezwommen hebben, thuis eerst weer onder douche gaan.

Sommigen hadden vroeger ook een waterput waar het regenwater van het dak in opgeslagen werd. Dit was ongeschikt voor menselijke consumptie maar goed te gebruiken voor de was, ramen en terrassen. Deze putten werden met de schop gegraven en waren altijd rond van vorm. Men groef een gat van ongeveer 1 meter

diep. Dan metselde men een muur in de rondte aan de buitenkant van het gat. Deze liet men eerst hard worden dan ging men weer graven (uithollen) zodat de ring 1 meter omlaag zakte en men de muur weer op kon metselen. Nu werd het moeilijker, met de schop was niets meer te beginnen omdat de ruimte in die ring te klein was en men de grond niet meer omhoog kon gooien. Dan gebruikte men een klein schepje, gooide de grond in een emmer, die door een ander die boven die put stond iedere keer opgehaald werd en daarna, leeggegooid, weer terug in het gat liet zakken. Dit ging net zo lang door tot men niet verder meer kon wegens het grondwater. Boven op deze waterput stortte men een betonnen deksel. In het midden lieten zij een vierkant gat open. Hier omheen metselde men een muurtje van ongeveer 70 cm hoog waar men met een emmer met een touw eraan, het water op kon halen. Dit noemde men putten. Op dat vierkant gat kwam een houten deksel met scharnieren. Sommige hadden er een slot op omdat het nog weleens voorkwam dat kinderen het op tilden en in de put verdronken. Afgelopen zomer hebben we allen kunnen zien hoe onmisbaar water is.

Gijs van de Werken

De lotgevallen van het oude kerkorgel

De lotgevallen van het oude kerkorgel

Zoals de meeste lezers wel weten, is in het voorjaar van 1982 het oude kerkorgel vervangen door het huidige, gebouwd door S.F. Blank uit Herwijnen. Het oude instrument is toen verkocht aan iemand uit Woudenberg. Deze heeft het oude orgel gedemonteerd en weer opgebouwd als huisorgel. Het staat nu bij hem in de huiskamer zoals op de foto hieronder goed is te zien. Dat zal nieuw zijn voor onze lezers. Maar hoe is dit orgel in de kerk gekomen?

Het oude kerkorgel, opgesteld als huisorgel te Woudenberg

De speeltafel van het oude kerkorgel in Woudenberg, een vertrouwd plaatje voor de galerijkerkgangers toen en jarenlang het domein van juffrouw Leentje Knoop en Leen Groeneveld. Op de kale plek rechts van de registers bevond zich het koperen plaatje over de inwijding van het orgel op 25 juli 1915 door ds. P.J.F. van Voorst Vader naar aanleiding van Kol. 3:16. Dit plaatje moet zich nu ergens in het archief bevinden.

Vermoedelijk zal wat hierna volgt ook wel nieuw zijn, denk ik. Voor 1915 was er geen orgel in de kerk, men bediende zich van de voorzanger. Over de komst van het oude orgel in onze kerk staat een interessant verhaal op internet van de hand van een zoon van ds. Van Voorst Vader. Van 1912-1915 werd onze hervormde gemeente gediend door die predikant. Deze kreeg in die periode een beroep naar Bennebroek. Hij meldde aan de kerkenraad dat het voor hem wel erg moeilijk zou zijn om voor dat beroep te bedanken. Maar hij wilde wel bedanken als de kerkenraad met een lijst door de gemeente zou gaan om geld in te zamelen voor 'een flink pijporgel' in de kerk. Dat is in een mum van tijd gebeurd: het geld kwam er en het orgel ook. Op de 25^e juli van het jaar 1915 werd het ingewijd door ds. P.J.F. van Voorst Vader, aldus de vermelding op het koperen plaatje dat op het orgel zat. Een pikant detail hierbij is dat de dominee daarvoor terug moest komen uit zijn nieuwe gemeente Doesburg. Hij was toen dus toch al uit Nederhemert vertrokken!

Godsdienstonderwijzer Durk Clewits

Ik heb van mijn vader overgeleverd gekregen dat ds. Van Voorst Vader bij zijn afscheid i.v.m. zijn vertrek naar Doesburg werd toegesproken door ouderling Durk Clewitz. Die zei onder andere: 'Ga jij maar naar Doesburg, wij modderen hier wel door'.

Wie was deze Durk Clewitz? Hij was van geboorte een Fries, afkomstig uit Sybrandahuis (Friesland). Hij staat te boek als godsdienstonderwijzer, en was tevens ouderling in Nederhemert. Zijn naam prijkt als een van de ondertekenaars op de beroepsbrief voor de toenmalige Candidaat tot de Heilige Dienst Van Voorst Vader. Durk Clewits stamt uit een oorspronkelijk Duits geslacht met de naam Clebitz rond het jaar 1400. Op 2 maart 1853 werd 'onze' Durk geboren en trouwde op 27 april 1900 met Grietje Alstein uit Gorredijk. Op 31 januari 1903 werd hun enig kind Hendrik Clewits geboren. Deze was typograaf van beroep en trouwde op de 11^e oktober van het jaar 1928 te Groningen met een dame met een

echte Drentse achternaam: Janke Grietje Riemsma. Dit echtpaar bleef kinderloos.

Durk Clewits ('Clewitske' in de volksmond) is door barones Van Nagell aangetrokken om in Nederhemert catechisatie te geven en leiding te geven aan de jongelingsvereniging. In het boek over 'De Hoef' van Trees Blom en Gerard Hoogbergen staat op pagina 58 een foto van de jongelingsvereniging 'Daniël' met als voorzitter Clewitz.

Volgens de Heusdense krant uit 1912 vervulde Clewits op de 4^e augustus een preekbeurt in de hervormde gemeente te Heusden. Een ander krantenbericht maakt melding van een preekbeurt van hem te Gorredijk. Hij was dus ook actief buiten Nederhemert en leidde kerkdiensten door heel het land. Op 24 december 1920 is hij op 67-jarige leeftijd te Groningen overleden. Hij lijkt tegen het einde van zijn leven te zijn teruggekeerd naar het Noorden van ons land. Dat zal gebeurd zijn omdat zijn zoon Hendrik en diens vrouw daar woonden.

Jan van Wijk

De speeltafel van het oude kerkorgel in Woudenberg, een vertrouwd plaatje voor de galerijkerkgangers toen en jarenlang het domein van juffrouw Leentje Knoop en Leen Groeneveld. Op de kale plek rechts van de registers bevond zich het koperen plaatje over de inwijding van het orgel op 25 juli 1915 door ds. P.J.F. van Voorst Vader naar aanleiding van Kol. 3:16. Dit plaatje moet zich nu ergens in het archief bevinden.

Taaike lappen

Taaike lappen

Taaike lappen deden wij als schooljongens 's winters als de sloten bevroren waren. Het ging als volgt :

Met drie of meer personen naast elkaar, de armen om elkaars bovenlijf, sprongen we tegelijk van de hoge slootkant met één voet op het ijs om het te breken. De andere voet was alweer onderweg naar de andere oever. Omdat de springers zo snel waren en elkaar goed vasthielden werd degene die het eerst door het ijs trapte niet nat, want hij werd door de anderen mee naar de andere oever gesleurd. Een prachtig spel! Vooral op een sloot met plantengroei. Het ijs was daar door de erin vastgegroeide planten zeer taai en bleef onder de druk van de zo hard mogelijk stampende voeten lang meegeven zonder te breken. Het was de kunst om het ijs te breken zonder natte voeten te krijgen. Want als je 's winters met natte voeten thuiskwam zwaaide er wat. En je kon niet meer naar buiten, want er waren geen droge sokken. Er werd maar één keer in de week gewassen en het ene paar schone sokken dat er was, moest worden bewaard om aan te doen na de zaterdagse wasbeurt in de teil. ('s winters op de deel, vóór de koeien, daar was het wat minder koud). Er zat dus niets anders op dan te wachten tot de sokken bij de kachel gedroogd waren. Als je door het ijs was gegaan op wat wij noemden een "zèèksloeòt" (een sloot waarop de urine van koeien werd geloosd), dan stonken die sokken bovendien een uur in de wind.

En nou op z'n Hèemers : de taol die ik tachtig jaor geleje lièrde van mijn moeder en van de keinder en groeòte miense in de burt.

Taaike lappen dinne wij ès schooljonges 's wijnters ès de sloeòi bevrore waoren. Dè ging zo: Mi drie of mièr man neffe mekaore, mi d' eèrem om mekaor hene, sprongen we tegelijk van d'n hoeòge sloeòtkaant mi iène voet op het ijs om dè te brèken. D'n aandere voet was alwer onderweeges naor d'n aandere kaant van de sloeòt.

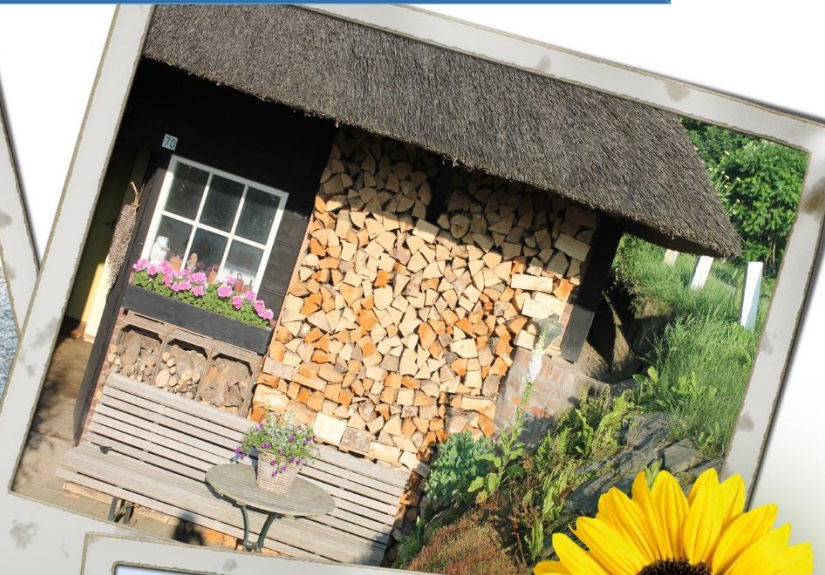
Omdè de springers zo rap waore en mekaore goed vaasthieven wier hij die 't erst dur het ijs trapte nie nat, want hij wier dur d'àander mee naor den aandere kaant gesleurd. Een prachtig spel! Vural op 'ne sloeòt mi plaantengroei. Het ijs was dur de erin gevoren planten erreg taai en bleef onder d'n druk van de zo hard meugelijk staampende voeten lang meegeven zonder te brèeken. Het was de kunst om het ijs te brèeken zonder natte voeten te krijgen. Want è ge 's wijnters mi natte voeten thuis kwam da konde oew lol op. En ge kon mie mer naor buiten, want der waore gin schoeòn sokke. D'r wier mer iène kier in de wèèk gewaasse en 't ièn paar sokke dè 'r was, moes bewaard worre om aon te doen nao de zaoterdagse waasburt in de tèèl. ('s wijnters op de dèèl vur de koei, daor was 't wèèrem). D'r zat dus niks anders op es te waachte tot de sokken bij de kachel gedrüògd waoren. Es ge dur 't ijs waor gegaan op wè wij noemden 'ne zèèksloeòt, dan stonken die sokken ok nog 's 'ne kier een uur in de wijnd.

Het is niet uitgesloten dat sommige waarnemingen van mij niet helemaal stroken met de werkelijkheid van toen. Maar zo zitten ze in mijn, weliswaar oude, geheugen. En zo heb ik ze, zonder raadpleging van andere ouderen, die er overigens niet veel meer zullen zijn, opgeschreven.

Arie Smits (van t Vèèr)

Mooi Nederhemert

Flitsen uit het verleden (deelVII-a)

Flitsen uit het verleden VII-

Hoe de boeren boerden en andere herinneringen

Hèèmert was, ik schreef het elders al eerder, tot de vijftiger jaren van de vorige eeuw, nog echt een dorp van boeren. Op enkele uitzonderingen na waren dat kleine bedrijven die werden “gerund” door de boer zelf, eventueel met hulp van zijn vrouw en kinderen. En tijdens grote drukte in de oogsttijd wilden familieleden, vrienden, kennissen of burens wel helpen.

Veelal waren het gemengde bedrijfjes waar volgens de leerboekjes “de landbouw in dienst staat van de veeteelt”. --- Dat mag je nu ook nog wel zeggen. Tegenwoordig wordt niet minder dan 70% van de beschikbare landbouwgrond gebruikt voor de productie van veevoer. Is dat niet erg veel? Jawel, maar kijk eens om je heen en tel al die enorme percelen maïs en suikerbieten eens bij elkaar. Vooral op de uiterwaarden werd begin vijftiger jaren veel grasland “gescheurd” om er landbouwgrond van te maken. (Mogelijk kom ik daar in een volgend stukje nog eens op terug).

Die veeteelt van toen bleef dan beperkt tot pakweg hooguit een stuk of tien melkkoeien en soms wat jongvee, om later de “productiefactoren” op peil te houden. De landbouw zorgde voor de voedselvoorziening voor mens en dier. En de overcapaciteit werd te gelde gemaakt door verkoop van land- en tuinbouwproducten aan handelaren of levering aan de veiling. Naast de opbrengst van de melk was dit toch ook een onmisbare inkomstenbron. De “kleine” boeren hadden meestal geen lappen grond om bijvoorbeeld grote hoeveelheden graan te verbouwen. Als ze wel wat ruimte hadden werd toch nog wel wat haver of tarwe ingezaaid. Na het met de zicht maaien van het graan werd dat opgebonden op schoven en, al dan niet thuis, opgetast op mijten om later door de met een grote dorsmachine aan huis komende loondorser te worden gedorst.

In het algemeen beperkten de “kleine” boeren zich echter tot de verbouw van aardappelen, wortelen, knolrapen, allerlei soorten groenten, erwten, bonen, koolsoorten en andere gewassen voor eigen gebruik. En voor het vee vooral suikerbieten, die stuk voor stuk met een spiekertje, een heel kleine spade met een kort steeltje, met de hand werden gerooid en na van het loof te zijn ontdaan, werden ingekuild voor de winter. Dat gebeurde met de aardappelen, wortelen, knolrapen en ik meen zelfs met rode kool ook. Een laag grond van zo’n 25-30 cm. was in ’t algemeen voldoende bedekking om bevrozing te voorkomen. (Het al snel wat rottende bietenloof dat als veevoer werd gebruikt, kon, heel voorzichtig uitgedrukt, nogal onaangenaam ruiken, maar de koeien hadden daar geen moeite mee.)

Boeren met veel land verbouwden, en dat doen ze nog, die suikerbieten ook voor levering aan de suikerfabriek. Het residu van de suikerwinning “de pulp” kwam dan weer als veevoer ter beschikking van de veehouderij. De schepen uit Dinteloord werden gelost aan D’n Bol en de boeren konden daar hun kar of wagen, nadat die leeg gewogen was op de weegbrug, laten volstorten, waarna ze, om het geladen gewicht te bepalen, weer op de weegbrug moesten. Die weegbrug was aangelegd op een buitendijkse uitstulping van de dijk tegenover Rieneke de Booi (mijn ome Rien). Het kantoortje met bedieningsinstrumentarium stond op een stellage die tegen het dijktafblad was gebouwd. Natuurlijk geen toeval dat het juist daar was. Bovenaan de stoep van en naar D’n Bol.

Het vee werd buiten het weideseizoen meestal gestald in het achterhuis. -- -- Er waren geen loopstallen met honderd koeien of meer en de koeien die je op een boerderij aantrof, gaven elk niet 75.000 – 100.000 liter melk in hun leven.

Toch zorgden die kleine en de wat grotere boeren (Sleghe, Haasakker, Van der Kolk, Van Genderen, de Gaaij e.a., die overigens wel knechts hadden en hun vee in apart van het woonhuis staande schuren stalden) samen voor

een melkplas die vele malen groter was dan de bevolking van Hèèmert kon consumeren. Er waren wel enkele zelfkarnende boeren en er werd wel wat melk aan huis verkocht, (er was nog geen rondrijdende melkboer, ik meen dat Toon van der Vliet later de eerste was. Hij woonde naast Slôfke van Aole) maar het overgrote deel van de geproduceerde hoeveelheid melk ging naar de melkfabriek. – Eigenlijk een onjuiste naam: er werd immers geen melk gemaakt, maar boter. En soms ook wel kaas.

Voor een klein deel ging die boter wel weer terug naar de boer. Ook nevenproducten als karnemelk en wei. Het laatste werd gebruikt als hoofdbestanddeel voor voer voor jongvee en varkens.

Koelmogelijkheden waren er nog niet en de “*roewòme*” moest dus zo snel mogelijk op transport naar de fabriek. Daarvoor zorgde de melkrijder die, eerst met paard-en-wagen, later met een vrachtauto, de in glimmend schoon geschuurde melkbussen verzamelde melk naar de fabriek bracht. (Die bussen zie je nu, al dan niet voorzien van een kleurtje, hier en daar als planten/bloempot nog wel in een tuin staan).

Die melkrijders maakten nogal wat kilometers. Eerst het dorp rond om al die bussen te verzamelen en dan de rit over het Eiland en via de Heusdense brug naar de melkfabriek in Heusden. Mogelijk was aanvankelijk ook de melkfabriek in Kerkwijk nog in bedrijf. Als er 's winters als gevolg van ijsgang weleens problemen waren met het veer, moest omgereden worden over de Wellse en de Dailandse dijk. Een heel lange route. Dan was de melkrijder, zeker als hij uit Aalst kwam, wel een dag onderweg.

Maar zulke lange ritten waren niet bijzonder. Bij het Veerhuis kwam regelmatig een bierwagen, getrokken door mooi getuigde zware paarden van bierbrouwerij 't Hert in Vlijmen bier afleveren. Die reed dan ook nog eens door naar het café van Janus Gijben aan de Rietschoof. En er waren landbouwers/tuinders en handelslui die met paard-en-wagen hun producten wel naar Waalwijk en Tilburg brachten.

Waar de “grote” boeren in 't algemeen eigen bouwland en weidegrond in 't Veld, de Hèèmertse polder, hadden, waren de “kleine” boeren, vooral die van D'n Hoek en elders langs de dijk, voor het weiden van hun koeien aangewezen op gemeenschappelijke weidegronden, buitendijks op de uiterwaarden. Om recht op beweiding te krijgen moest voor elke koe een schaar (een aandeel in het totaal beschikbare gebied) worden gepacht. Die verpachtingen vonden vaak plaats in 't Veerhuis onder leiding van de notaris. Boeren konden daar elk jaar inschrijven op het aantal scharen dat ze het komende weideseizoen meenden nodig te hebben en zich konden veroorloven. Want zo'n schaar was niet gratis!

Omdat de mannen gedurende de zomer-(weide-)periode wel wat anders te doen hadden, was het melken bij de “kleine” boeren niet zelden het werk van de boerinnen die met twee emmers aan een juk naar de wèèrd moesten. Als de koeien “veuraon” (= het deel van de wèèrd dat grensde aan de achterzijde van de Coöperatie) liepen, verzamelden de vrouwen van D'n Hoek bij voorkeur “aan d'n draad”, de afrastering van de wèèrd, bij Het Gebouw (de Coöperatie).

“Kom gaauw roeòie kò-hom” kon je dan rond melkenstijd horen. En de koeien die aan de stem van “hun” boerin hoorden dat ze geroepen werden, liepen zo snel als hun zware uier toeliet naar de daar verzamelde boerinnen om gemolken te worden.

Als kleine kinderen mochten we daar wel eens mee naar toe. We zochten dan wat boterbloemen waarvan we de dikste holle stengels afbraken en als rietjes gebruikten om de pas gemolken nog warme “roeòme” uit een emmer te drinken. Boterbloemen waren er zat. De koeien lustten dat (on)kruid niet. Dat verdween pas bij het “blüöten. (Al wat het vee niet vreet afmaaien. Vroeger met de zaassie, later met de maaimachine achter de trekker).

Arie Smits (van 't Vèèr)

Nieuwsbrief huisartsenpraktijk van den Dool

Nieuwsbrief Augustus 2018

Graag wil ik u op de hoogte brengen van een aantal personeelsontwikkelingen in onze huisartsenpraktijk. We hebben de laatste tijd wat meer veranderingen in het personeel dan gebruikelijk.

Godelieve de Bruin heeft onze praktijk in juli verlaten en we zijn blij dat **Joanne Gouda Quint** haar plaats heeft kunnen innemen. Zij is apothekersassistente en werkt nu met name in de apotheek. Ze heeft een goede start gemaakt en wordt al aardig wegwijz in de apotheek. Ze hoopt ook de opleiding tot doktersassistente te gaan volgen. Ze stelt zichzelf aan u voor:

Even voorstellen..

Hoi,

Ik ben Joanne Gouda Quint, 28 jaar en samenwonend in Kerkwijk.

Per 1 augustus ben ik een nieuw gezicht in de praktijk van dokter van den Dool.

Niet voor iedereen een onbekende, want in mijn vrije tijd ben ik vaak te vinden bij de voetbalvereniging in Well, op de tennisbaan of op het terras bij de Maasstroom.

Voordat ik in Nederhemert ben komen werken heb ik in de apotheek in Woudrichem gewerkt. Dit was leuk, maar ik was op zoek naar een nieuwe uitdaging! Die heb ik gevonden door nieuwe dingen te

gaan leren in de huisartsenpraktijk. Jullie zullen mij nu veel in de apotheek zien, maar in de toekomst is het de bedoeling dat ik het ga combineren met doktersassistente. Juist de nieuwe dingen is wat ik leuk en uitdagend vind! Soms ook wel spannend, want ik heb nog niet op alle vragen een antwoord!

Wie weet, tot snel, bij dokter van den Dool!

Janneke van Osch heeft het afgelopen jaar iedere maandag voor ons gewerkt als apothekersassistente. Ze gaat meer uren werken in Aalst en heeft besloten het contract in onze praktijk te beëindigen in september.

In de laatste week van September gaat ook **Bertine Duijster** ons verlaten. We hebben 7 jaar met veel plezier met haar samengewerkt. Ze gaat een nieuwe uitdaging aan op de poli chirurgie in het Ikazia Ziekenhuis in Rotterdam. Hieronder vind u haar afscheid bericht:

Beste mensen,

Met enige pijn in mijn hart schrijf ik een stukje voor jullie veel gelezen dorpskrant om mijn vertrek uit de huisartsenpraktijk aan te kondigen. Zeven jaar geleden begonnen mijn ritjes naar Nederhemert om stage te lopen in de huisartsenpraktijk en na het behalen van mijn diploma mocht ik in dit gezellige dorp blijven werken. In die jaren heb ik heel veel 'Hèmertse' leren kennen en ik kan wel zeggen ook met veel een band opgebouwd. Dat is het ook wat dit schrijven een beetje pijnlijk maakt. Toch trek ik de stoute schoenen aan om aan een nieuwe uitdaging te beginnen in het Ikazia ziekenhuis in Rotterdam. Ik heb daar een leuke baan gevonden op de poli chirurgie en hoop daar per oktober te gaan werken. Ik zal jullie en mijn fijne collega's zeker

gaan missen, maar ik hoop dat ik er weer wat moois voor in de plaats krijg. Vanaf deze plaats dan ook bedankt voor alle fijne contacten en het beste toegewenst voor de toekomst.

*Hartelijk groet,
Bertine Duijster*

Dokter den Butter gaat per 1 september haar werkzaamheden verminderen naar 1 dag per week en in het najaar stopt ze volledig. Omdat ze erg gesteld is op de patiënten heeft ze het nog een tijdje kunnen volbrengen om van Rijsburg naar Nederhemert te rijden, maar het wordt toch te intensief. We hebben voor dokter den Butter een afscheidsreceptie georganiseerd na haar laatste werkdag op

18 oktober van 17.00 tot 18.00 uur. U bent van harte welkom hierbij aanwezig te zijn.

Ook zij heeft een bericht voor u:

Afscheid

Na 11 jaar werkzaam geweest te zijn in de praktijk van dokter van den Dool is voor mij de tijd gekomen dat ik afscheid van u zal gaan nemen. Sinds mei wonen wij in Rijsburg waar mijn man als predikant werkzaam is. De afstand naar Nederhemert is te groot geworden om twee dagen in de week te rijden, met name straks in de wintertijd. Ik zal u gaan missen. Met veel plezier heb ik als dokter in uw midden gewerkt. Met velen van u heb ik heel vreugdevolle maar ook intens verdrietige gebeurtenissen in uw leven meegemaakt. Ik ben dankbaar voor het vertrouwen dat u al die jaren in mij gesteld hebt. Graag bedank ik ook op deze plaats dokter van den Dool en zijn team voor de goede

samenwerking! Ik wens u allen van harte nog vele goede gezonde jaren toe onder Gods zegen!

*Met vriendelijke groet,
Linda den Butter-de Haas*

We hebben voor haar een nieuwe huisarts kunnen vinden, **dokter Hartman-Weide.**

We zullen onze trouwe assistenten en dokter erg gaan missen kijken met dankbaarheid terug op de goede tijd die we met elkaar mochten hebben en wensen hen het goede bij de nieuwe uitdagingen die op hun weg komen.

Onze praktijkondersteuner GGZ, **Vanessa Potgieter** is helaas nog ziek. Er zijn een aantal wisselende vervangers geweest. Komende tijd zal ze vervangen worden door **Maria van Doornik.**

Niet leverbare medicijnen

Helaas komt het steeds vaker voor dat medicatie niet leverbaar is. Dit is een landelijk probleem dat reeds vele malen in het nieuws is geweest. Wij proberen u zo goed mogelijk te helpen aan alternatieven.

Met vriendelijke groet,

Huisartsen en assistenten van uw huisartsenpraktijk in Nederhemert

Dorpskrantredactie

DE MENSEN ACHTER DE DORPSKRANT

Gerda

Jenny

DIRK

Willemien

Wim

RENÉ

Rouw

Op 29 juli 2018 overleed

Ernst Kant

Echtgenoot van Cornelia Clazina Kant – den Tek

In de leeftijd van 81 jaar

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 22

Op 30 juli 2018 overleed

Bertus van Ooijen

In de leeftijd van 68 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zietfortseweg 2a

Op 25 augustus 2018 overleed

Wilhelmina van Ooijen

Weduwe van Teunis van Ooijen

In de leeftijd van 90 jaar

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 4

Inhoudsopgave

Colofon en voorwoord	1
Nieuwtjes van de dorpsraad	3
De Maastuinen	5
Onze kleinste Hèmertsen	6
Brood en paarden	10
Het verhaal van Molenstraat 40.....	13
Vijftig!	16
Een Nieuwe wethouder	17
Veertig jaar bij gebr. Vos	19
Frikandellen...en nog gratis ook!.....	21
Leven met een (verborgen) beperking	23
Namen op huizen	25
Twintig vragen aan.....	27
Getrouwd	29
Beheerders van het dorpshuis.....	34
Nieuwe bewoners	37
Nieuw bedrijf "Stam interieurbouw"	38
Ik heb een hobby, Lol van der Schee	42
Nederhemert-Zuid: Jan Kastelijn	44
Nederhemert-Zuid: Willem Witjes.....	47
Quiz-night Oranjevereniging	49
Veertig jaar getrouwd	50
Oud-burgemeester H. de Kort overleden	51
Uit het verleden	53
Herinneringen aan de veiling.....	54
Van de hersteld hervormde gemeente	58
Uit vroeger jaren: 'Water'	61
De lotgevallen van het oude kerkorgel	63
Taaikeleppen	66
Mooi Nederhemert	68
Flitsen uit het verleden VII-a.....	69
Van de huisartsenpraktijk	71
Dorpskrantredactie	73
Rouw.....	75
Inhoudsopgave	76